

IOSIF

DESCOPERITOR DE

TAINĂ MÂNTUITOR

AL LUMII

de

Hamilton Smith

București -1991

GBV © 1992 by GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

P.O.B.80 D 6340 Dillenburg 2 Germany

CUVÎNT ÎNAINTE

Dintre toate istorisirile Bibliei, numai una întrece istoria lui Iosif. Este istoria Unuia descris în ea a Aceluia mai mare decât Iosif Domnul nostru Isus Hristos.

Istorisirea, așa cum este relatată de Moise, este încântarea tinerilor și uimirea tuturor aceluia care o citesc. Evanghelistul găsește în ea un material abundent, în căutarea lui pentru a-L face pe Hristos cunoscut celor nemîntuiți. Învățătorul se desfată în fața încântătoare prezentări pitorești „a lucrurilor care-L privesc pe El” și în fața ilustrărilor remarcabile ale atîtor adevăruri nou-testamentale. Tînărul credincios este fascinat în timp ce istorisirea se desfășoară spre apogeul ei glorios.

Creștinul matur nu încetează să se minuneze în fața misterelor dragostei și ale harului răscumpărător, revelate în viața acestui preaiubit Fiu al lui Iacov.

După cum un munte înalt este oglindit în lacul umil care se adăpostește în mijlocul văilor, tot așa viața Domnului nostru preaiubit este ilustrată în aceea a lui Iosif, iubit de tatăl său, urît de frații lui și preamărit între oameni.

Hamilton Smith s-a angajat în sarcina fermecătoare de a schița în viața lui Iosif „strălucite dezvoltări ale slavei desăvîrsirii lui Hristos”. De cînd aceste articole au apărut prima dată în ADEVĂRUL SCRIPTURII și mai apoi în CUVINTE ALE DRAGOSTEI, a fost exprimată mereu dorința pentru publicarea lor într-o formă mai stabilă. Avem încrederea că aceste studii prețioase, în forma actuală, vor aprinde în inimile cititorilor o flacără a afecțiunii pentru El, care este cu adevărat Descoperitorul de taine și Mîntuitorul.

PETER J.PELL

CUPRINS

- a) IUBIT ȘI URÎT
Geneza 37.1-11
- b) RESPINS ȘI VÎNDUT
Geneza 37.12-36
- c) SUFERIND ȘI SPRIJINIT
Geneza 39,40
- d) ÎNĂLȚARE ȘI SLAVĂ
Geneza 41
- e) ANII DE FOAMETE
Geneza 41.53-57;42
- f) FRAȚII ÎNCERCAȚI
Geneza 43,44
- g) ÎMPĂCARE
Geneza 45.1
- h) SLUJIRE
Geneza 45.9-24
- i) SLAVĂ ȘI BINECUVÎNTARE
Geneza 45.25-47.31
- j) VIZIUNEA CREDINȚEI
Geneza 50.15-26

IUBIT ȘI URÎT

Geneza 37.1-11 IUBIT

Toți aceia care-L iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos află un farmec constant în istoriile sfinților Vechiului Testament, pentru că acolo pot fi urmărite dezvăluri strălucite ale slavei și desăvîrsirii lui Hristos. Aceste umbre ale lucrurilor viitoare sînt fără îndoială ascunse omului firesc, dar sînt lămurit înțelese de către aceia care, prin Duhul, caută „în toate Scripturile lucrurile care il privesc pe El”.

Dintre toate istorisirile Vechiului Testament, nici una nu prezintă o imagine mai bogată sau mai distinctă a lui Hristos, decît istoria mișcătoare a vieții lui Iosif. Alte vieți poate că înfățișează mai detaliat experiențele personale și falimentul omului, dîndu-ne multe lecții folositoare; dar, pe măsură ce viața lui Iosif se desfășoară înaintea ochilor noștri, simțim că Duhul lui Dumnezeu are ca scop să facă cunoscută slava lui Hristos, iar tot ceea ce aparține slăbiciunii și lipsurilor unui om, sau propriilor pasiuni, își are prea puțin sau nu își are deloc locul. Și totuși, oricît de bogată este această imagine, recunoaștem curînd că viața niciunui sfînt nu ar putea detalia în mod adecvat plinătatea lui Hristos.

Asemenea lui Iosif, alți sfînți ai lui Dumnezeu ca Isaac pe vremea lui și ca David și Solomon, mai apoi au să ne povestească viața lor, care aruncă o lumină asupra slavei lui Hristos. Mai mult, nu apare nici o repetiție, fiecare avînd de descoperit un anumit aspect al slavei Lui. Isaac ne spune despre suferințele și despre sentimentele lui Hristos, prin care El își cîștigă mireasa; David, despre suferințele și izbînzile prin care El își cîștigă împărăția; Iosif, despre suferința și despre supremația Lui, prin care Își administrează împărăția. Solomon ne duce un pas mai înainte și ne descoperă slava împărăției Lui, atunci cînd El a ajuns în poziția supremă.

Slujba lui

Istoria începe cu Iosif, ca tînăr de șaptesprezece ani, care păștea oile cu frații lui și „slujea” cu fiii Bilhei și ai Zilpei. Chiar el, care avea să fie suveran, trebuia să fie mai întîi rob. Poziția supremației este atinsă numai pe calea slujirii, după cum a spus Domnul: „Oricine va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob” (Matei 20.26-27). Prin aceasta, Domnul însuși este exemplul desăvîrșit al propriei învățături, deoarece poate spune: „Și Eu totuși sînt în mijlocul vostru ca Cel ce slujește la masă” (Luca

22.27). Și pentru că El „a luat un chip de Rob ... și S-a făcut ascultător pînă la ... cruce, ... și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume". Astfel, în această istorie vedem dintr-o dată acea prefigurare a Unuia care este mai mare decît Iosif.

Păstoria lui

Dar există și aspecte prin care începutul istoriei lui Iosif ne vorbește despre Domnul Isus. Ca și Moise și David în vremuri următoare, Iosif este un conducător de oi înainte de a fi un conducător de oameni. Timp de patruzeci de ani, Moise a trebuit să se mulțumească să conducă o turmă de oi în mijlocul pustiei, înainte de a deveni conducătorul poporului lui Dumnezeu prin deșert. Iar despre David, oare nu este scris că Domnul „A ales pe robul Său... și l-a luat de la staulele de oi ... ca să pască pe poporul Său Iacov și pe moștenirea Sa, Israel" (Psalmul 78.70-71)?Astfel, nu numai prin faptul în sine că au slujit, ci și prin felul slujbei, acești sfinți din vechime îi înfățișează pe Marele Păstor al oilor.

Despărțirea

Slujba împreună cu frații lui nu implică în mod necesar legătura cu păcatul lor. Ca slujitor ascultător, el este foarte aproape de ei; dar ca om integru, el este complet despărțit de ei. Slujba lui l-a adus în compania altora, dar caracterul lui l-a separat de ceilalți. Însăși prezența lui pune în lumină răutatea lor, astfel încît el nu poate decît să spună tatălui său „vorbele lor cele rele". Și la fel a fost cu Hristos, Mîntuitorul desăvîrșit. Harul Său L-a adus foarte aproape de noi, în toate nevoile noastre; dar sfințenia Lui L-a ținut complet despărțit de păcatul nostru. Nevoile noastre disperate și harul Lui infinit L-au făcut un slujitor activ în mijlocul mulțimilor aflate în nevoie; totuși, păcatul nostru și sfințenia Lui au făcut din El un Străin singuratic în țară. Ca Slujitor desăvîrșit, El a fost accesibil tuturor; dar ca Om sfînt, a fost despărțit de toți. Slujba dragostei L-a purtat în multe cămine nevoiașe, iar sfințenia Lui L-a lăsat fără o casă.

Superioritatea lui

Dacă totuși caracterul l-a izolat pe Iosif de frații lui, dragostea tatălui său i-a dat o poziție distinsă, deasupra fraților lui, pentru că citim: „Israel iubea pe Iosif mai mult decît pe toți ceilalți

fii ai săi". Mai mult, Israel confirmă această poziție de distincție, îmbrăcându-l pe Iosif într-o haină pestriță, ca o mărturie publică a încântării pe care tatăl o găsea în fiul său. Imediat gândurile noastre se îndreaptă de la Iosif spre Hristos, spre locul Său unic pe care îl avea în dragostea Tatălui și spre bucuria Tatălui de a mărturisi plăcerea pe care o găsea în Fiul Său. Același capitol care ne spune, „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea”, ne spune și că „Tatăl a iubit pe Fiul”. Dragostei lui Dumnezeu pentru lume îi este dată o măsură, chiar dacă aceasta este infinită, dar nici o măsură nu este sau nu poate fi pusă dragostei Tatălui pentru Fiul. Declarația aceasta dăinuie în toată demnitatea ei maiestuoasă, „Tatăl a iubit pe Fiul”, iar credința se desfată în a accepta această dragoste. Dacă Tatăl nu poate impune o măsură acestei dragoste, poate aduce însă mărturie pentru dragostea Lui față de Fiul. Haina pestriță a lui Iosif, dovada publică a dragostei din partea tatălui său, își are corespondentul în cerurile deschise ale Noului Testament. Cerurile nu sînt niciodată deschise fără Hristos, iar atunci cînd ele sînt deschise, poartă mereu o mărturie proaspătă a plăcerii Tatălui în harurile multiple ale Fiului. Hristos nu-și luase încă locul de Rob al Domnului pe pămînt, cînd deodată „cerurile I s-au deschis”, pentru ca puterile cerești să privească spre un Om de pe pămînt, despre care Tatăl putea spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea” (Matei 3.17). Puțin mai apoi cerurile se deschid din nou, pentru ca un om de pe pămînt să-și poată pironi ochii spre cer și să dea mărturie despre „Fiul Omului stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7.55-56). Din nou nu este departe ziua cînd cerurile se vor deschide pentru a lăsa pe Fiul Omului să intre triumfător în slavă, ca „împărat al împăraților și Domn al domnilor” (Apocalipsa 19.11-16). După ce au întîmpinat pe împăratul împăraților, cerurile se vor deschide din nou, pentru ca îngerii care se suie și se coboară să poarte pe pămînt mărturia Fiului Omului care împărățește în slavă (Ioan 1.51). În aceste ocazii strălucite îl vedem pe Domnul nostru Isus îmbrăcat cu haina pestriță. Cu alte cuvinte, în aceste ceruri deschise vedem desfătarea Tatălui în Hristos, ca Fiu al Său preaiubit aflat într-o poziție smerită; ca Fiu al Omului, aflat în slava cerească; ca împărat al împăraților și Domn al domnilor, venind să împărățească pe pămînt ca Fiu al Omului, cu slavă și putere supremă.

Supremația lui

Mai departe, acel Unul iubit de Tatăl și scos în evidență ca fiind obiectul special al desfătării Sale este destinat supremației universale. Acest măreț adevăr este înfățișat prin visurile

lui Iosif, care ne pun înainte și imaginea supremației lui Iosif. Un vis se poate să fi fost de ajuns pentru a prezice slava lui Iosif, dar ar fi fost cu totul nepotrivit pentru a prefigura slava lui Hristos, pentru că supremația Lui va avea un îndoit caracter. El va avea poziția de supremație pe pământ și multe texte vorbesc despre această slavă pămîntească. Visul referitor la snopii care se aruncau cu fața la pământ înaintea snopului lui Iosif poate vorbi foarte bine despre această supremație desăvîrșită asupra întregului pământ, pe care Hristos este rînduit să guverneze. Și totuși, acest întîi vis nu poate să expună supremația lui Hristos în toată vastitatea extinderii sale, pentru că destinul Lui este nu numai de a fi suprem pe pământ, ci și de a deține stăpînirea universală asupra cerurilor și asupra pămîntului. Tatăl, după buna Sa voie, a avut în vedere ca la împlinirea vremurilor să unească „iarăși într-Unui, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9-10). Iar acest al doilea vis înfățișează supremația cerească, prezentînd corpurile cerești soarele, luna și stelele aruncîndu-se cu fața la pământ înaintea lui Iosif. Cele două visuri înfățișează astfel supremația lui Hristos asupra lucrurilor de pe pământ și asupra lucrurilor din ceruri, pînă la cele mai îndepărtate hotare ale universului creat.

Suferințele lui

Duhul lui Dumnezeu Se desfată astfel în a-L preamări pe Hristos, prezentînd supremația Lui universală ca un gînd de căpetenie în istoria lui Iosif, chiar dacă drumul suferinței este acela prin care El ajunge în locul de înfîietate absolută.

Suferințele dau naștere harului și frumuseților de caracter; la fel și împietrirea alor Săi și răutatea și indiferența lumii.

URÎT

Dacă Iosif ocupă un loc unic în afecțiunea tatălui său și dacă este destinat după sfatul lui Dumnezeu poziției de supremație, el va avea între timp să facă față invidiei fraților lui. Astfel trebuie să stea lucrurile, dacă istoria lui are să prefigureze, în vreo măsură, acea ură cu mult mai mare pe care Hristos a fost chemat să o îndure din partea oamenilor. Acel Unul, pe care Dumnezeu L-a destinat poziției de dominație universală, numai El este urît de orice inimă firească. De ce inima naturală poartă o astfel de ură față de Hristos? A existat vreun motiv de ură în El? Cu siguranță nu, pentru că în Hristos lipseau cu desăvîrșire cruzimea și violența, pofta și

rîvna nepermisă, mîndria și aroganța, josnicia și egoismul, care la alți oameni dau ocazie pentru o astfel de ură. În El se găsea tot ceea ce dă naștere dragostei. În timp ce alții umblau să facă răul, El „umbla din loc în loc, făcînd bine” (Fapte 10.38). Gura omului poate fi plină de blesteme și de cuvinte amare, dar în cele din urmă omul a trebuit să dea mărturie despre „cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4.22), iar persoanele oficiale care au fost trimise să pună mîna pe El au spus: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta” (Ioan 7.46).

Urît pentru că ei erau răi

Și totuși, în ciuda faptelor de dragoste și a cuvintelor Sale de har, ei L-au răsplătit cu rău pentru bine și L-au urît pentru dragostea Lui (Psalmul 109.5). El putea spune cu adevărat: „M-au urît fără teme”. Vai! Mulțime de motive pentru ură, dar nici unul în El. Nici un temei nu era în om pentru a stîrni dragostea lui Hristos și nici o pricină nu era în Hristos pentru a provoca ura din partea omului. Dar de ce ar urî inima rea a omului pe Acela a Cărui viață întregă s-a cheltuit în iubirea pentru om? Să lăsăm ca istoria lui Iosif să ne dea răspunsul! Din ce cauză a fost Iosif urît de frații lui? Nu a fost oare în compania lor ca unul care slujea? Ba da, dar ei erau răi și oricît de dorite ar fi fost serviciile lui, prezența sa le descoperea răutatea, stîrnindu-le astfel ura. Tocmai pentru această pricină, dar într-o măsură mult mai mare, lumea L-a urît pe Hristos, încît El a putut spune: „pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sînt rele” (Ioan 7.7).

Urît pentru că ei erau invidioși

Mai erau și alte pricini ale urii fraților lui Iosif. Cînd ei „au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decît pe ei toți,... au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească”. Același lucru s-a întîmplat cu Hristos, care, mărturisindu-Și poziția unică înaintea Tatălui, a putut spune: „Tatăl Meu lucrează pînă acum și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5.17). Îndată s-a născut ura iudeilor care „căutau și mai mult... să-L omoare”, iar Domnul a spus imediat: „Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face”. Preaiubitul Tatălui este urît de către om.

Urît din pricina visurilor lui

Pe lângă aceasta, visurile, vorbind despre supremația viitoare a lui Iosif, reprezintă un motiv în plus pentru invidia și ura fraților lui. El fusese un martor al răutății lor, împotriva lor, iar acum este un martor față de ei al slavei sale viitoare. Nu va mai fi pentru ei nici unul, nici celălalt. Tot așa, când Domnul a mărturisit împotriva răutății lumii și despre slava Lui viitoare, ca și Iosif, Și-a atras asupra Lui ura din partea lumii. Conducătorilor Ierusalimului strînși înaintea Lui, Domnul le spune despre slava Sa viitoare: „de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu”, mărturisire urmată de o izbucnire de ură, preoți și bătrîni unindu-se să scuiepe în față pe Fiul lui Dumnezeu.

Urît din pricina cuvintelor lui

În sfîrșit, frații lui Iosif l-au urît și din pricina cuvintelor lui, după cum citim: „l-au urît și mai mult din pricina visurilor lui și din pricina cuvintelor lui”. Lucrurile nu au stat altfel cu Domnul. Oamenii l-au auzit cuvintele, au văzut că le vorbea cum nu le mai vorbise nimeni niciodată pînă atunci și unii au crezut; dar „mulți dintre ei ziceau: are drac, este nebun; de ce-L ascultați?” Ura nu putea fi ascunsă. La fel, Hristos este și astăzi subiectul unei uri pe care oamenii nu o pot ascunde, chiar atunci cînd ei încearcă aceasta. Chiar frați ai Lui declarați nu pot vorbi împăciuitor despre El. Dar să nu uităm niciodată că, în spatele acestor „cuvinte de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți”, stau „faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit”. În spatele urii fraților lui Iosif se afla viața lor rea și cuvintele rele de pe buzele lor. Același lucru se întîmplă și astăzi, cînd faptele nelegiuite din viața oamenilor duc la „cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți” (Iuda 15).

Dar cine, felul Tău de a servi,
Pașii Tăi feriți de-ntinăciune,
Dragostea-Ți stăruitoare în a ne sluji,
Cu omenești cuvinte ni le poate spune?
În mijlocul păcatului și-n decăderea toată,
În care ura are spor, Calea Ta în adevăr
Desăvîrșită Lumină le-a fost tuturor.
În dispreț, lăsare, ocară,

Haru-Ti răbdător rămas-a tare,
Răutatea omului zadarnică
Să-Ți miște inima spre grabă mare.
Peste toată bunătatea Ta desăvârșită
S-a înălțat Divinul binecuvântat;
Sărmane inimi apăsate de tristeță,
Totdeauna-n Tine, odihnă au gustat.
Dragostea ce Te-a făcut ca Unul ce Plîngea
În astă tristă lume de nenorociri,
A făcut din omul jalnic, om de zeflema
A harului ce spus-a să cobori.
Totuși, în Tine dulcea dragostei savoare
Se proclama prin orice-nfăptuia;
Și arăta favoarea dragostei Lui iubitoare
Oricărui suflet ce o aștepta.

după J.N.D.

RESPINS ȘI VÎNDUT

Geneza 37.12-36

Se prea poate ca Iacov să nutrească o afecțiune particulară pentru fiul său Iosif; cu toate acestea, ceilalți fii ai săi ocupă un loc real în sentimentele lui, iar Iosif va deveni martorul dragostei tatălui față de frații lui. În consecință, Iacov dorește ca Iosif, plecînd din casa aflată în valea Hebronului, să călătorească departe, la Sihem, ca trimis al tatălui acolo, pentru a se interesa de frații lui și pentru a-i aduce vești. Iosif este gata să asculte situația, deși experimentase ura fraților lui. Cererea lui Iacov întîlnește răspunsul imediat al lui Iosif: „Iată-mă, sînt gata”. Astfel, citim că Israel „L-a trimis ... din valea Hebronului” și Iosif „a ajuns la Sihem”.

Fiul răspunzând chemării tatălui

Călătoria aceasta este o imagine a acelui drum minunat pe care Fiul lui Dumnezeu avea să Se angajeze atunci când, părăsind casa dragostei și a strălucirii Tatălui, a venit în această lume de moarte și de întuneric, cunoscând bine răul care avea să-L înconjoare. Și totuși n-a dat înapoi, întocmai cum citim la cruce: „Isus, care știa tot ce avea să I se întîmple, a mers spre ei” (Ioan 18.4). Dacă dragostea Tatălui L-a trimis, apoi dragostea Fiului este gata să împlinească porunca Tatălui. „Iată-Mă că vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. El vine ca trimis al Tatălui, pentru a-I vesti dragostea.

Fiul respins

Istoria mișcătoare a lui Iosif înfățișează, de asemenea, în ce fel lumea avea să primească pe Cel trimis de Tatăl. Neavînd inimă pentru tatăl lor, acești oameni cu gânduri josnice nu pot deosebi pe cel trimis de dragostea lui. Pentru ei, Iosif este doar un visător ale cărui visuri îi umilesc și ei completează să-l omoare. Tot așa și despre Hristos, poporul Lui a spus, „Iată moștenitorul; veniți să-L omorîm”. Și cît de gata este omul să-și arate ura! „Ei l-au zărit de departe și... s-au sfătuit să-l omoare”. Dar gândurile lui Dumnezeu nu sînt gândurile noastre, nici căile Lui nu sînt căile noastre. Dacă este de luat o hotărîre cu privire la Fiul dragostei Tatălui, care iese în întîmpinarea omului, atunci aceasta este că El va fi respins pe cînd Se află încă departe. Dar cu privire la situația unui păcătos de a fi atras de Tatăl, citim în același timp: „Cînd era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult”.

Fiul reproșat

Inima rea a omului este marcată de corupție și de violență. Nu numai că frații lui Iosif sînt gata să scape de el prin fapte violente, dar se pregătesc să-și acopere violența prin cuvinte decăzute și mincinoase. „Să-l omorîm”, zic ei, „vom spune că l-a mîncat o fiară sălbatică”. Violența și stricăciunea sînt insemnele de frunte ale omului decăzut, pentru că el este fără rușine în violența și în stricăciunea lui. El nu este simplu biruit de ispită dintr-o dată, ci, asemenea fraților lui Iosif, își plănuiește actele de violență și minciunile. Omul nu progresase prea mult pe traiectoria lui descendentă, cînd „pămîntul era plin de violență” și cînd „orice făptură își stricase

calea pe pământ". În ciuda legilor și a convențiilor, a educației morale și a codurilor de comportare și în pofida închisorilor și a caselor de corecție pentru delicvenți minori, violența și stricăciunea sînt de nestăpînit în orice loc de pe pământ.

Fiul bruscat

Nimic nu scoate în evidență răutatea omului mai mult ca prezența bunătății. Chiar prezența lui Iosif a stîrnit violența și stricăciunea fraților săi, întocmai cum prezența bunătății desăvîrșite în Persoana Fiului lui Dumnezeu a devenit ocazia pentru cea mai furioasă izbucnire a ceea ce este rău în om. La nașterea Lui, dușmănia omului este gata să omoare pe acest Copil, Isus, și să-și acopere intenția ucigașă cu cuvinte mincinoase (Matei 2.8,16). Dar bunătatea se arăta la cruce, ca nicăieri în altă parte, doar pentru a scoate în evidență cea mai impresionantă expresie a răului prezent în om, pe care lumea a văzut-o vreodată. Acolo bunătatea se înalță la statura ei supremă, iar răul se afundă în adîncimi de nepătruns. Crucea este expresia „urii față de Dumnezeu și față de ceea ce este bine Prietenii adevărați se leapădă, cei mai apropiați trădează, cei mai slabi, care sînt fideli, fug; preoții puși să aibe milă, față de căderea din neștiință, pledează cu furie împotriva inocenței; judecătorul își spală mîinile înaintea inocenței condamnate; bunătatea singură, iar lumea toți oamenii o universală vrăjmășie împotriva ei. Lumina desăvîrșită a scos afară întunericul; dragostea desăvîrșită a scos în evidență gelozia urii."

Fiul revelat

Omul își închipuie zadarnic că stricăciunea și violența vor prospera, tot așa cum frații lui Iosif, după ce s-au sfătuit .sa-l omoare si au hotărît sa-și acopere păcatul prin minciună, pot spune cu deplină încredere: „Și vom vedea ce se va alege de visurile lui". Si într-adevăr vor vedea. Si vai de cei ce-L resping pe Hristos, căci și ei vor vedea! Oare nu este scris: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pămîntului se vor boci din pricina Lui"?

Fiul ocărit

Bunătatea desăvîrșită scoate la lumină vina universală a omului și, deși toți sînt vinovați, există măsuri diferite ale vinei. De acestea, Judecătorul întregului pământ va ține seama, la timpul

potrivit, oferind puține lovituri de bici unuia și multe altuia. În istoria lui Iosif avem referiri la aceste grade diferite de vină. Toți frații lui erau vinovați, dar nu în aceeași măsură. Ruben, desi cu un caracter schimbător și stricat din punct de vedere moral, după cum știm din antecedentele lui (Geneza 35.22; 49.3-4), nu era și crud. El și-a înșelat tatăl împreună cu frații săi, dar, în inima lui, afecțiunea omenească nu este stinsă în întregime. Ar fi scăpat viața lui Iosif și ar fi cruțat sentimentele tatălui său. Iuda, de asemenea, poate că este lacom, dar are unele remușcări de a fi pus mâna pe fratele lui. Și aceste diferențe le vedem în felul în care oamenii îl tratează pe Hristosul lui Dumnezeu. Într-adevăr, toți sînt vinovați, dar sînt măsuri ale vinovăției. Irod, rău și iubitor de plăceri cum era, voia să-și bată joc de Domnul și să-L facă de nimic, dar nu găsește nimic vrednic de moarte în El. Pilat va merge mai departe decît Irod și-L va abandona pe Hristos în seama urii de moarte a iudeilor; dar el nu avea o vrăjmășie personală și, cel puțin, va face un mic efort de a scăpa de la moarte pe Acela despre a Cărui inocență știa. Dar despre iudei, Petru are de spus: „L-ați dat în mâna lui Pilat și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-I dea drumul. ... Ați omorît pe Domnul vieții" (Fapte 3.13,15).

Fiul refuzat

Mai există iubitorii de plăceri, străini de orice convingere religioasă, care, deși nu au un cuvînt bun pentru Hristos, nu I se opun. Și sînt alții mai vinovați față de Hristos. Ei mărturisesc public că admiră desăvîrșirea Lui morală. Pilați de astăzi, ei nu-I găsesc nici o greșală; și totuși, pentru a-și păstra popularitatea în lume, ei își înăbușe convingerile, iau decizii împotriva lui Hristos și se așează în rîndul celor de trei ori vinovați, a căror dușmănie activă nu încetează niciodată în a-I ataca Persoana slăvită și în a-I călca în picioare sîngele scump. Ei sînt cei fără grijă și indiferenții, cei fără teamă, dar lași, la fel ca și cei care-L urăsc cu furie, vrăjmași pe față și mărturisiți ai lui Hristos. Si toti se unesc în a-L respinge.

Fiul lepădat

Așa a fost istoria lui Iosif. Frații lui l-au dezbrăcat de haina pestriță și l-au aruncat în groapă. Tatăl îl distinsese prin haina cea pestriță, iar frații lui l-au înjosit, dezbrăcîndu-l de ea. Tot astfel, în multe ocazii, cînd Hristos Se distinge față de toți ceilalți oameni prin vreo manifestare aparte a puterii divine, a înțelepciunii și a harului, omul îl va dezbrăca imediat de

haina Lui pestriță și va căuta să-L coboare la nivelul unui om sărman, întrebând: „Oare nu este El fiul dulgherului?” sau „Nu este acesta dulgherul?” întocmai cum în cazul lui Iosif, dezbrăcarea a fost numai drumul spre groapă, tot așa, în cazul lui Hristos, respingerea oricărei mărturii a slavei Sale l-a condus pe om, în cele din urmă, să-L dea la moarte cu mâini haine.

Fiul salvat

Există însă, oricum, o diferență semnificativă între tip și antetip. Isaac, pe vremea lui, aduce într-un mod binecuvântat moartea lui Hristos înaintea noastră. El poate fi legat pe altar, Avraam își poate întinde mâinile pentru a lua cuțitul ca să-l înjunghie pe fiul său, dar îngerul își face apariția de îndată, pentru a-i opri mâna. Iosif poate prefigura din nou istoria crucii, atunci când frații lui îl aruncă în groapă, dar pentru el „Groapa aceasta era goală, nu era apă în ea”. Cât de diferită este crucea lui Hristos! Același Dumnezeu, la a Căruia poruncă „Avraam a întins nuna și a luat cuțitul ca să înjunghie pe fiul său”, poate acum să spună „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este însoțitor!” Și, desi douăsprezece legiuni de îngeri așteaptă porunca Lui, totuși nici una nu i se comandă să oprească sabia judecării. Nu este o groapă goală acolo unde El trebuie să meargă. El poate spune, „M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întunecimi, în adâncuri. Mânia Ta mă apasă și mă năpădești cu toate valurile Tale” (Psalmul 88.6-7).

Fiul răsplătit

Desi suferințele lui Isaac și ale lui Iosif tinesc împreună spre cruce, totuși fiecare zugrăvește un aspect diferit al aceluiași grandios mister. Isaac urcă pe munte pentru a fi adus ca ardere de tot. Iosif se coboară în groapă. Și muntele vorbește despre slava Persoanei aduse ca ardere de tot. Iar groapa, despre mizeria și degradarea aceluia pentru care El Se aduce ca jertfă. El este fiul, chiar singurul fiu și mai mult, el este moștenitorul făgăduit, Isaac, și preaiubitul tatălui său. Dar atunci când Iosif se coboară în groapă, fiind adevărat că desăvârșirea lui morală nu poate fi ascunsă, nu slava lui personală este aceea care iese în evidență, ci mai degrabă răutatea și decăderea aceluia care îl înconjoară. Dacă este ca frații lui să fie aduși la sfârșit sub binecuvântare și să împărtășească slava lui Iosif, atunci Iosif trebuie să ia locul lor în privința

depărtării și a degradării, înfățișate de groapă. „Fără vărsare de sânge nu este iertare”; „dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămîne singur”.

Fiul descoperind

După ce l-au aruncat pe Iosif în groapă, frații lui „au șezut să mănînce”. Si nu a fost altfel la cruce. Numai prezența lui Iosif poate sluji la descoperirea răutății fraților lui, după cum crucea devine singura ocazie pentru a expune adîncimea decăderii din inima omului. Conducătorii lui Israel duc la moarte pe adevăratul Miel de Paște și apoi, calmi, se așază să mănînce la sărbătoarea pascală, o generație rea și adulteră, asemenea femeii preacurve din Proverbe, despre care este scris: „ea mănîncă, se șterge la gură și apoi zice: „n-am făcut nimic rău”.

Caravana negustorilor aflați în drum spre Egipt îi sugerează deodată lui Iuda prilejul de a scoate un profit de pe urma fratelui lor. De ce nu l-ar vinde pe Iosif ca să cîștige ceva bani? Dacă nu și-au satisfăcut ura omorîndu-l, de ce nu și-ar satisface lăcomia, vînzîndu-l? De aici, ei și-au abandonat fratele în mîna neamurilor și s-au dat cîștigului de bani. Și ceea ce Iuda a făcut cu o mie de ani înainte de Hristos, urmașii lui au făcut timp de aproape două mii de ani de la respingerea Lui. La cruce, iudeii au abandonat pe Mesia al lor, neamurilor și de atunci înapoi s-au dat închinării lui mamona. „Cîștigul” este cuvîntul care a guvernat acțiunea fraților lui Iosif. Iuda adresează întrebarea caracteristică unei inimi lacome, pentru că nu întrebă „Este drept așa?” sau „Este greșit așa?”, ci „Ce vom cîștiga?”. Și „profitul” a guvernat politica evreilor de-a lungul secolelor, începînd din acea zi în care Mesia al lor a fost vîndut pentru treizeci de arginți.

Fiul îndepărtat

Astfel Iosif trece în ținutul neamurilor, fiind dus în Egipt. Egiptul a fost o cursă pentru Avraam, iar șederea în Egipt i-a adus numai întristare și rușine. Pentru Iosif însă, ea a adus binecuvîntare și slavă. De ce această diferență? Oare nu-i așa, că în cazul lui Avraam el „s-a coborît în Egipt ca să locuiască pentru un timp acolo” (Geneza 12.10)? Pe cînd Iosif „a fost dus” în Egipt. Unul s-a dus acolo din necredință și prin propria voie, ^celălalt a fost dus acolo după sfatul hotărît și după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu. După ce fără inimă au administrat tatălui lor o porție de amăgire, care-l azvîrle pe bătrîn în cea mai adîncă stare de mîhnire, acești ipocriți îl înconjoară pentru a-l mîngîia. Deși nimeni nu poate scuza nemernicia fiilor lui, totuși nu putem vedea în această scenă decît cum Iacov culege ceea ce a semănat. Cu treizeci de ani în urmă, Iacov își înșelase tatăl cu „pielea iezilor”, iar acum, după ani lungi, el însuși este înșelat de

către fiii lui cu „iedul unei capre”. Pot trece ani mulți între semănat și secerat, dar în cele din urmă timpul seceratului vine. Morile lui Dumnezeu macină încet, dar macină din cale-afară de mărunț.

Fiul înviat

Nu trebuie să ne mirăm că Iacov „nu voia să primească nici o mîngîiere” de la asemenea mîngîietori, însă în prezența a ceea ce pentru el reprezenta moartea reală a fiului său, credința lui pare a se fi încheșat foarte mult. Cît de diferită este purtarea lui David în prezența morții fiului său. Iacov spune, „Plîngînd mă voi coborî la fiul meu, în locuința morților”; dar despre David citim: „s-a sculat... și... a intrat în casa Domnului și s-a închinat”. Acești oameni se află amîndoi în prezența morții unui copil, dar unul spune, „Plîngînd mă voi coborî în locuința morților”, celălalt, „Mă voi sui la casa Domnului și mă voi închina”. Si totuși amîndoi erau credincioși adevărați, dar unul nu privea mai departe de moarte și de mormînt, pe cînd celălalt privea dincolo de moarte, la înviere, spre o perspectivă unde „moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici țipăt, nici plîns, nici durere”.

O, strălucite, binecuvîntate priveliști unde păcatul n-ajunge niciodată,
Duhurile noastre tînjitoare de pe pămîntul unde încă rătăcim De-a lor vedere se dezvață!
Și putem numi drept casa noastră casa Tatălui de sus,
Odihna Domnului odihna viitoare, locul libertății noastre?
Da! 'N-acea lumin-a curăției, sufletele ne-ntinate vor trăi,
Ale inimii-adînci doruri mai mult decît plinite; unde Domnul Odihna Lui va oferi.
Prezența Lui acolo suflete al meu odihna, bucuria-i de nespus
Le voi găsi atunci cînd veșniciile rulează și timpul Nu va mai fi dus.

după J.N.D.

SUFERIND ȘI SPRIJINIT

Geneza 39,40

Acea parte din istoria lui Iosif, la care deja ne-am referit, prezintă în antetip respingerea lui Hristos de către iudei. Istoria care urmează redă experiența lui Iosif aflat în mâinile egiptenilor; ea ne vorbește despre respingerea lui Hristos de către neamuri. În mâinile fraților săi, Iosif este aruncat în groapă. În mâinile neamurilor, el este aruncat în temniță. Avem nevoie de ambele imagini pentru a demonstra adevărul, pentru că venirea Fiului lui Dumnezeu în lume nu poate fi limitată numai la iudei. Într-adevăr, El a fost trimis de Tatăl la ai Săi și tot atât de adevărat este și că a venit pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Dar vai! Nici iudeii, nici neamurile nu L-au primit; „El era în lume... și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.10,11).

Suferință îndoită

În timp ce atât iudeii cât și neamurile s-au unit în a-L respinge pe Hristos, există o diferență între modurile în care L-au tratat, o diferență care a fost anunțată în istoria lui Iosif. Pentru frații lui Iosif, motivele de căpetenie ale respingerii lui au fost invidia și ura. Cu toate acestea, desi vedem în casa neamurilor corupția și nedreptatea la lucru, iar în temnița lor, indiferența egoistă, totuși niciodată nu a existat o vrăjmășie reală față de Iosif. Si aceste diferente între iudei și neamuri devin izbitoare la cruce. Dacă nedreptatea grosolană și indiferența crasă îi marchează pe Irod și pe Ponțiu Pilat, ca reprezentanți ai neamurilor, atunci invidia și ura de moarte îi marchează pe iudei, o asemenea invidie încât este remarcată chiar și de neamuri și o astfel de ură, încât îi orbește în fața oricărui apel la judecată, a oricărei norme de dreptate și al oricărui simț al rușinii.

Suferință prelungită

Întorcându-ne la istoria lui Iosif în Egipt, avem alte lecții de învățat. Despărțit de poporul său, aflat într-o țară străină, el devine un rob în casa egipteanului; acuzat pe nedrept de către o femeie imorală și aflat sub stigmatul unui mare păcat, el este aruncat în temniță. Fiind tratat aici cu o josnică ingraturdine, el este lăsat pradă lincezelii, ca un om uitat. Suferind dezonoare 32

după dezonoare, drumul lui merge mereu mai jos. Norii se adună împrejurul lui, iar calea i se umbrește tot mai mult, pînă cînd, aparent, soarele Lui apune într-un întuneric greu.

Suferință crudă

Dar în spatele a tot ceea ce este aparent firii, credința poate discerne intenția lui Dumnezeu de a-l înălța pe Iosif la o poziție de supremație și de slavă. Dacă Dumnezeu pornește să-Și împlinească planul, satan va întreprinde orice efort pentru a-l zădărnici. Satan folosește ticăloșia fraților lui Iosif pentru a-l izgoni pe acesta din casa și din familia lui; folosește soția păcătoasă a lui Potifar pentru a-l azvîrli pe Iosif în temniță și se folosește de paharnicul nerecunoscător al lui faraon, pentru a-l ține acolo. Fiecare pas pe drumul de coborâre este un triumf aparent al lui satan și pare să îndepărteze și mai mult împlinirea țelului lui Dumnezeu. Înaintea privirii firești, scopurile lui satan par să prospere, iar planurile lui Dumnezeu, aparent, par să sufere o înfringere.

Suferință necesară

Credința, oricum, poate discerne mîna lui Dumnezeu în spatele șiretlicurilor satanei. Dacă satan se folosește de om pentru a împiedica realizarea țelurilor lui Dumnezeu, Dumnezeu Se folosește de satan pentru a Și le împlini. Toți și toate se află la dispoziția lui Dumnezeu. îngeri și arhangheli, sfinți și păcătoși, diavolul și demonii lui, toți slujesc pentru a duce la bun sfîrșit planurile lui Dumnezeu. înseși elementele naturii foc și grindină, zăpadă și ceață, vînturi aducătoare de furtună „împliniți poruncile Lui" (Psalmul 148.8). Lucrurile nu stau altfel cu împrejurările vieții, așa după cum vedem în istoria lui Iosif. încercările prin care trece, tratamentul de care are parte în mîinile fraților lui, robia în casa egipteanului, învinuirile aberante din partea soției acestuia, temnița lui faraon și delăsarea paharnicului lui faraon, nu sînt decît tot atîtea etape pe calea care duce la slavă. Truda lui ca păstor, misiunea din partea tatălui pentru frații lui, serviciile în casa lui Potifar și în închisoarea lui faraon îl pregătesc pentru exercitarea puterii în zilele sale de glorie. Slujirea în timpul încercărilor pregătește pentru o dreaptă folosire a slavei.

Suferință adevărată

În toate acestea, Iosif nu este decît tipul Unuia ale cărui suferințe au fost cu mult mai adînci, după cum și slava Ii este cu mult deasupra, în mod asemănător, și El, în zilele Sale

pămîntești, a fost printre noi ca Unul care slujește, pentru că a putut spune: „un om M-a cumpărat ca rob din tinerețea Mea" (Zaharia 13.5). Și El a suferit sub falsele învinuiri ale celor răi, pentru că din nou poate spune, „Mă întrebă de ceea ce nu știu" (Psalmul 35.11). Și El a fost dus la închisoare și la moarte și a avut de întâmpinat într-o măsură deplină nerecunoștința josnică a aceluia care primiseră din mâinile Lui numai lucruri bune. Astfel, cu o inimă zdrobită din pricina dragostei neîmpărtășite, El strigă: „Sînt uitat de inimi ca un mort" (Psalmul 31.12).

Suferință pregătitoare

Dar, după cum la Iosif, ca antetip, la fel și la Domnul Hristos slăvit, fiecare pas în jos pe calea suferinței nu era decît o etapă mai departe, pe drumul care duce la glorie. Slujirea din timpul zilelor Sale ca Om îl pregătește pentru domnia ca împărat al împăraților și Domn al domnilor. Martorii mincinoși, care s-au ridicat împotriva Lui, se vor pleca înaintea Lui atunci cînd orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că El este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Nu este departe ziua cînd Omul „sărac, dar înțelept", de care nimeni nu și-a adus aminte, va fi „amintirea celui drept", care „ține în veci" (Eclesiastul 9.15; Psalmul 112.6).

Suferință în supunere

Dar această parte a istoriei lui Iosif nu numai că oferă un antetip minunat al lui Hristos, ci este și bogată în învățăminte practice pentru sfinții aflați fiecare pe calea lui personală, cu Dumnezeu. În primul rînd, nu-i putem citi istoria fără a fi impresionați de măsura supunerii lui. Împrejurările în care se afla el erau grele, iar poziția pe care o avea îl punea la încercare. Separat de ai săi, un necunoscut într-o țară străină, el a trecut din casa dragostei tatălui său, la robia din casa egipteanului și totuși nu murmură nimic. Nu poartă nici un resentiment față de frații lui, nu se plînge de soartă, nu scoate nici un cuvînt de răzvrătire împotriva căilor lui Dumnezeu. Duhul lui rămîne într-o ascultare minunată. Nu-i descoperise Dumnezeu un destin măreț? Iar credința, odihnindu-se senin în ceea ce a spus Dumnezeu, privește înainte cu claritate asupra sfîrșitului în glorie (citește 2 Corinteni 4.17,18). Credința unui credincios îl păstrează pe Dumnezeu și Cuvîntul Lui între el și împrejurările înconjurătoare. Pe drumul către țelul lui Dumnezeu, el se supune căilor lui Dumnezeu. La fel și Pavel, un alt prizonier al Domnului, într-o altă vreme, în

același duh de supunere, scrie din închisoarea în care se afla: „împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei”.

Suferință folositoare

Drept rezultat, „Domnul a fost cu Iosif și el era un om care făcea ca totul să prospere” (versetul 2). Omul supus va prospera întotdeauna. Firea va spune că robia și prosperitatea sînt o combinație imposibilă, dar dacă ne supunem căilor Lui, prezența Domnului poate preschimba zilele potrivnice în zile de belșug. Toți admit că lui Iosif îi mergea bine la vremea înălțării lui, dar credința vede, iar Dumnezeu afirmă, că el prospera în zilele de umilință. La timpul potrivit, în prosperitate, va sta în șa ca guvernator al Egiptului, dar mai întâi va trebui să prospere ca rob al unui egiptean. Înaintea belșugului de la palat, va trebui să-i meargă bine în temniță. Încercările și întristările, pierderile și necazurile, drumurile aspre și văile întunecoase vor deveni toate prilejuri pentru cea mai mare prosperitate a sufletului, dacă ne amintim că Dumnezeu ne-a dat o tintă în slavă și că între timp, toate căile Sale cu noi au în vedere ceea ce El ne-a pregătit. În lumina scopului Lui vom fi în stare să ne supunem căilor Lui și supunîndu-ne, îl vom găsi pe Domnul cu noi, iar dacă Domnul este cu noi, vom prospera cu acea prosperitate care este mai presus de oricare alta prosperitatea sufletului. „Preaiubitule”, spune apostolul la bătrînețe, „doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, tot așa cum îi merge bine și sufletului tău” (3 Ioan 2).

Suferință în liniște

Mai mult, fiind un om care prospera, Iosif a devenit în casa robiei ion martor pentru Domnul. Citim: „Stăpînul lui a văzut că Domnul era cu el” (versetul 3). Mărturia lui a fost cu viața mai mult decît cu buzele. Potifar a rămas impresionat de ceea ce „a văzut”, mai mult decît de ceea ce a auzit. „Stăpînul lui a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea ca totul să prospere în mîinile lui, în tot ce făcea”. Dacă Iosif s-ar fi plîns vreodată de soarta-i grea sau dacă ar fi aspirat spre destinul lui înalt, nu ar mai fi fost un martor pentru Domnul în casa lui Potifar. Egipteanului nu-i păsa de trecutul lui și n-ar fi înțeles nimic despre viitorul lui, chiar dacă acesta i-ar fi fost arătat; dar viața zilnică a lui Iosif, plină de o atenție sinceră, dintr-o inimă întregă față de sarcinile lui, Potifar o putea vedea și aprecia. Și nu este altfel astăzi. Pentru că un servitor creștin, care-și bombănește adesea soarta în fața stăpînului necredincios, spunînd că va veni ziua cînd va judeca lumea și chiar pe îngeri, nu-și ocupă locul pe care ar trebui să stea. Pentru un

stăpîn neîntors la Dumnezeu, n-ar fi doar cea mai mare absurditate, ci și cea mai nepotrivită atitudine. Să vorbești lumii despre intențiile slăvite ale lui Dumnezeu, înseamnă să arunci mărgăritare înaintea porcilor. Acestea sînt lucruri aflate dincolo de orice înțelegere a omului natural. Dar să vezi un servitor creștin trăind o viață liniștită, plină, statornică, fără lamentări, achitîndu-se cu credinciosie de sarcinile zilnice, atunci acesta este într-adevăr un martor adevărat pentru Domnul și ceva ce stăpînul necredincios poate aprecia.

Suferință răsplătită

Ăntocmai așa a fost în istoria lui Iosif, cu rezultatul că acela care era un martor plăcut pentru Domnul a fost respectat și i s-a acordat încredere din partea oamenilor. Astfel citim, „Iosif a găsit favoare în ochii lui... și el l-a pus mai mare peste toată casa lui și a dat în mîna lui tot ce avea” (versetul 4). Domnul nu era numai cu Iosif, ci era pentru Iosif, deschizînd inima stăpînului în favoarea robului său.

Ceea ce urmează este că Iosif devine o sursă de binecuvîntare în casa neamurilor: „îndată ce l-a pus mai mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvîntat casa egipteanului, din cauza lui Iosif: si binecuvîntarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la cîmp” (versetul 5). Creștinul nu este chemat numai să binecuvînteze, ci să fie o binecuvîntare în drumul lui.

Suferință în umilință

Privindu-l pe Iosif ca antetip al lui Hristos, este important să ne amintim că planul lui Dumnezeu era să îl pună pe Iosif în poziția de supremație. De aici, oricine se supune supremației sale este binecuvântat. Puțin mai apoi, temnicerul îi acordă lui Iosif o poziție de supremație în închisoare și binecuvântarea urmează. Întocmai ca în zilele de supremație universală, toate i se supun și toate sînt binecuvîntate. Lumea va fi constrînsă să se supună supremației lui Hristos, în ziua arătării puterii Lui, dar credința se desfată anticipînd acele zile de supremație ale Lui, în ziua respingerii Lui. Și în măsura în care ne oferim pe noi înșine supremației lui Hristos, viața noastră, tot ceea ce ne aparține și noi vom fi binecuvîntați; chiar lumea va fi binecuvîntată atunci cînd se va supune stăpînirii Lui universale. Supremația lui Hristos necesită supunerea omului, iar supunerea omului conduce la binecuvîntarea lui, cu toate că în ziua respingerii Lui, această binecuvîntare este mai degrabă spirituală decît materială.

În felul acesta vedem cum în casa neamurilor, Iosif a fost un om supus, un om prosper, un martor pentru Domnul, un om respectat și cu credit din partea celorlalți și un centru al binecuvîntării. Asemenea caracteristici constituie o viață completă, astfel încît nu sîntem surprinși să citim că „Iosif era frumos la statură și frumos la înfățișare” (versetul 6). Acea viață care este frumoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, este exemplificată în acest credincios al Vechiului Testament.

Suferință biruitoare

Oricum, nu este de așteptat ca diavolul să lase liniștită o viață frumoasă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Devotamentul față de Domnul îl expune pe Iosif urii diavolului. Cu nereușită deplină în a-l înfrînge pe Iosif prin strășnicia lumii și prin încercările împrejurărilor necruțătoare, diavolul schimbă tactica și caută să-l biruiască pe Iosif prin plăcerile păcatului. În persoana soției lui Potifar, are la îndemînă un instrument prin care să-l ispitească pe Iosif, împreună cu împrejurările care favorizează intențiile ei nefaste. Rezultatul este că ispita servește numai pentru a dezvălui perfecțiunea morală a lui Iosif. El scapă din cursă, păstrînd fidelitatea față de stăpînul său și temerea de Dumnezeu. „Iată”, spune Iosif, „stăpînul meu ... mi-a dat pe mîna tot ce are. ... Cum aș putea să fac eu un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (versetele 8-9). Aici se află secretul vieții adevărate a lui Iosif în fața stăpînului său.

El slujea cu fidelitate în prezența omului, pentru că pășea continuu în prezența lui Dumnezeu; și mergînd în temere de Dumnezeu, a fost păstrat în ceasul ispitei. Oare nu este bine pentru fiecare dintre noi ca momentul ispitei necruțătoare să ne găsească mergînd atît de aproape de Domnul, încît să putem spune dintr-o dată: „Cum aș putea să fac eu un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Singurul lucru de care trebuie să ne fie frică cu adevărat este acela de a ne teme de orice sau de oricine, mai mult decît de Dumnezeu.

Suferință prelungită

Diavolul, oricum, nu se multumeste cu atacuri izolate asupra copiilor lui Dumnezeu. El poartă un război continuu. Așa a fost cu Iosif. Ispita venea „zi de zi” (versetul 10) și provocările tot mai stăruitoare, pînă cînd Iosif „a fugit”, zădărnîcind intențiile diavolului. După ce a dat greș ca ispititor, acesta devine acum persecutor (versetele 13-18). Femeia, care mai înainte își oprise privirile păcătoase asupra lui Iosif, mărturisește acum cu o limbă mincinoasă împotriva lui, întocmai după cum un vechi eclesiast a spus: „Aceia care au rupt hotarele modestiei nu vor fi reținuți niciodată de hotarele adevărului. Nu este un lucru nou ca cei mai buni dintre oameni să fie învinuiți pe nedrept, de cele mai grele crime, de către aceia care sînt, ei înșiși, cei mai abjecți criminali”. Ca rezultat, Iosif scapă de o femeie rea și păstrează o conștiință curată. Dar, a-ți păstra conștiința curată, te poate costa mult. Iosif va trebui să schimbe confortul casei lui Potifar cu greutățile temniței lui faraon.

Aici, Iosif trebuie să treacă un nou test. În casa lui Potifar, el a purtat o mărturie strălucită pentru Dumnezeu, a învins ispita și a îndurat prigoana. În temnița lui faraon, el trebuie să învețe nu numai să fie o mărturie pentru Dumnezeu, ci și să rămînă în așteptare înaintea Lui. Aceasta, după cum bine știm, este cea mai grea lecție de învățat, pentru sfinți. Este una să fii o mărturie a lui Dumnezeu într-o lume agitată și este un alt aspect, foarte diferit, să aștepți înaintea lui Dumnezeu, în singurătatea închisorii; de fapt, acesta este un lucru imposibil pentru fire. Saul, omul firesc, și-a pierdut împărăția pentru că nu a putut să-L aștepte pe Dumnezeu (1 Samuel 10.18; 13.11-14). Dar, în timp ce firii îi este imposibil, pentru omul credinței aceasta reprezintă o încercare dureroasă. Avraam, pe vremea lui, a trebuit să învețe să-L aștepte pe Dumnezeu. Sub stresul așteptării, el cedează sugestiei firii și a necredinței și încearcă să obțină sămînța promisă, prin mijloace carnale. Atunci găsește că Dumnezeu Și-a închis urechile în această privință și va

trebui să mai aștepte treisprezece ani lungi, pentru a ajunge la momentul Lui potrivit. Tot așa, într-o vreme mai apropiată, cineva n-ar fi putut să dea o mărturie mai cutezătoare decât Ioan Botezătorul în ziua Betabarei; în prezența mulțimii adunate, el exclamă: „El este Acela despre care ziceam: După mine vine un om care este înaintea mea, pentru că era înainte de mine”. Dar când Ioan se găsește între zidurile închisorii, atunci când mulțimile de oameni nu mai erau, când timpul mărturiei trecuse și când venise timpul așteptării, sub stresul acestei noi încercări, el exclamă: „Tu ești Acela care trebuie să vină?” (Ioan 1.30; Matei 11.3).

Suferință fără ușurare

Astfel Iosif, în vremea lui, găsește că timpul de așteptare din închisoare este un timp al încercării credinței. Și el caută scăparea printr-un braț de carne. După ce îl protejase pe paharnicul împăratului, el trage concluzia firească, anume că paharnicul va interveni la faraon pentru a-i obține eliberarea. „Adu-ți aminte și de mine”, spune Iosif, „când îți va merge bine și arată, te rog, bunătațe față de mine; spune despre mine lui faraon și scoate-mă din casa aceasta”. Iosif trebuie să învețe nu numai că ajutorul omului este deșertăciune, ci și că Dumnezeu este singurul lui sprijin și singura sursă. „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”. Dar pentru a beneficia de acest „ajutor”, trebuie să învățăm să stăm liniștiți, contînd pe faptul că El este Dumnezeu (Psalmul 40.1,10). Dumnezeu își are timpul și calea Lui de a-Și aduce țelurile la îndeplinire.

Ușurare în suferință

Între timp, dacă omul uită să își arate bunătațe față de Iosif, Dumnezeu nu uită să îi arate mila Lui, după cum citim: „Domnul a fost cu Iosif 44 și Și-a întins bunătațe peste el”. Se poate ca Iosif să greșească, așa cum și noi putem, și chiar greșim, dar „îndurările Lui nu sînt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață: mare este credincioșia Ta! Domnul este partea mea, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El” (Plîngerile lui ieremia 3.22-24). Se poate ca diavolul să ne ispitească zi de zi, iar Dumnezeu să ne încerce, ținîndu-ne în așteptare de la o zi la alta; cu toate acestea, îndurarea Lui se înnoiește în fiecare zi. Astfel, deși avem a aștepta adesea scăpare de la Domnul, totuși experimentăm că „Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El”, iar în ceea ce ne privește pe noi, învățăm că „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului” (Plîngerile lui

Ieremia 3.25,26). Uitat de către om, Iosif este preluat în grijă de către Domnul, pînă cînd, la timpul potrivit, el va învăța că „cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpîni pămîntul” (Psalmul 37.9).

Lasă-ți calea-n mîna Domnului, Apăsarea care te sleiește;

La El, lumi au greutatea fulgului, A ta jale, Lui șoptește.

El, care de furtuni și nori, Calea ti-o eliberează,

Prin pagube și gloate de-mpotriviți Un drum îți revelează.

Speră, vai-urile chiar să se dubleze;

Speră, fără a te-nfricoșa; Inima-ți să nu se-ngrijoreze, Nicidecum nu te speria.

Astă închisoare-n care esti Dumnezeuul tău o sfărîma-va-ndată,

Cu lumină inima-ți va potopi

În propria-I amiază binecuvîntată.

după Paul Gerhardt –

ÎNĂLȚARE SI SLAVĂ

Geneza 41

În această parte a istoriei lui Iosif, ajungem la perioada în care Dumnezeu își descoperă planul de a-l înălța pe Iosif, de ai da glorie și de a-l face să guverneze Egiptul. Și pe măsură ce această istorie se desfășoară, vedem în ea o ilustrare a telului lui Dumnezeu de a-L înălța pe Hristos și a planului Lui de a guverna lumea.

Instrumentele lui Dumnezeu

Planurile lui Dumnezeu trebuie împlinite la timpul lui Dumnezeu, prin instrumentele lui Dumnezeu și în felul lui Dumnezeu. Iosif prevăzuse probabil o eliberare imediată, atunci cînd paharnicul a fost reșezat în poziția pe care o ocupase înainte, în casa lui faraon. Dar mai trebuie să treacă încă doi ani buni, pînă la timpul hotărît de Dumnezeu. Cînd acesta a sosit, ultimul instrument în mîna lui Dumnezeu este gata pentru a împlini lucrarea care duce la înălțarea lui Iosif. Dumnezeu folosise deja pe comandantul împăratului, pe căpetenia gărzii împăratului și pe paharnicul împăratului, iar acum va folosi pe însuși împăratul. Mai mult, aceasta trebuie să aibe

loc după maniera proprie lui Dumnezeu. Va fi un vis prin care El va tulbura duhul lui faraon și va trezi memoria adormită a paharnicului lui faraon (versetele 8-9).

Intelectul omului

Dumnezeu descoperă mai întâi ce are de gând să facă; dar chiar și așa, omul nu poate profita de pe urma descoperirii. Dumnezeu va vorbi printr-o viziune lui faraon, prin cuvinte scrise pe un perete în vremea lui Belșatar, printr-o „vorbire deslușită” în vremea noastră, dar, precum în trecut, la fel și astăzi, înțelepții lumii acesteia se află într-o completă încurcătură în eforturile lor de a interpreta Cuvîntul lui Dumnezeu. Astfel, pentru visele lui, faraon apelează la „toți magii și... toți înțelepții Egiptului”, însă doar pentru a găsi că „nimeni n-a putut să le interpreteze” (versetul 8). Mîndria naturală a omului, referitoare la intelectul lui, îl orbește față de faptul simplu că înștiințările din partea lui Dumnezeu pot fi interpretate numai de Dumnezeu.

Interpretare leală

După ce astfel a prăpădit „înțelepciunea celor înțelepți” și a nimicit „priceperea celor pricepuți”, Dumnezeu recurge la omul voiei Sale, „un om ca acesta, care să aibe în el Duhul lui Dumnezeu”. Dar omul lui Dumnezeu are întotdeauna o considerație mică în ochii lumii. Omul destinat să stăpînească cu o putere, pe care nici un muritor nu a exercitat-o vreodată mai înainte sau după aceea, lîncezește pentru moment într-o închisoare, regăsindu-se printre „lucrurile de jos ale lumii” și printre „lucrurile disprețuite”. Cu toate acestea, el este alesul lui Dumnezeu, pentru ca „să facă de rușine pe cele tari” și „să nimicească pe cele ce sînt”. Și astfel sosește timpul cînd Iosif este scos din închisoare, pentru a fi adus în prezența celui mai puternic monarh de pe pămînt. Faraon, vorbind ca un om firesc, spune dintr-o dată, „am aflat că tu interpretezi un vis, îndată după ce l-ai auzit”. Iosif mărturisește fără ezitare, „Nu eu!”. Iosif nu avea nimic în plus față de înțelepții Egiptului. Ei, într-adevăr, erau inițiați în toată înțelepciunea Egiptului și dețineau cele mai înalte poziții la curtea împăratului; Iosif, pe de altă parte, era „un tînăr evreu, servitor” în închisoare, dar Dumnezeu fiind cu el, poate să întrecă înțelepciunea înțelepților, să stea fără frică înaintea împăratului și, cu cea mai mare încredere, poate să spună, „Dumnezeu

este Acela care va da un răspuns bun lui faraon!". El nu spune, „Dumnezeu îi poate da un răspuns lui faraon", oricît de adevărat ar fi fost lucrul acesta, ci credința, trecînd dincolo de ceea ce Dumnezeu **poate face**, exprimă definit ceea ce Dumnezeu **va face**.

Înțelegere pătrunzătoare

Tocmai prezența Duhului lui Dumnezeu determină diferența nemăsurată între copiii lui Dumnezeu și înțelepții lumii acesteia. Mulți oameni pot avea, într-adevăr, intelecte deosebite, temeinic cunoscători în științele pe care lumea aceasta le poate acorda și deținînd ranguri înalte în lumea religioasă; dar, fără a fi născuți din nou, ei sînt doar oameni firești, fără Duhul lui Dumnezeu și nu pot înțelege lucrurile care aparțin împărăției minunate a lui Dumnezeu și cu atît mai puțin să intre în ea.

Inteligență divină

După ce a auzit de la faraon relatarea visului, Iosif îi oferă acestuia un mesaj întreit din partea lui Dumnezeu. Mai întîi, el repetă „Dumnezeu a arătat lui faraon ce are să facă" (versetele 25,28). Fără îndoială că înțelepții Egiptului își aveau teoriile lor referitoare la viitorul țării, își orientau politica și își concepeau planurile în acord cu propriile idei, la fel cum și astăzi liderii acestei lumi, fie că sînt politici, religioși, intelectuali, capitaliști sau ai clasei muncitoare, își au propriile lor teorii variate, referitoare la conducerea lumii în viitor. Dar, de la cel mai entuziasmat capitalist, prin toate întunecimile gîndirii, pînă la cel mai degradat comunist, toți au în comun un lucru: teoriile oamenilor îl îndepărtează pe Dumnezeu din lumea creată de El. Oamenii nu-L doresc pe Dumnezeu ca „Dumnezeu al cerurilor și al pămîntului". Conform omului, Dumnezeu este binevenit în cerurile despre care el nu știe nimic și despre care își face griji și mai puțin. Cît despre pămînt, centrul tuturor atașamentelor omului, acesta trebuie să fie guvernat după idealul omului, un ideal care-i întronează voința ca statut suprem, cu totala excludere a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu își are planurile Lui de guvernare viitoare a lumii și cu privire la acestea, El nu ne-a lăsat în ignoranță. Pe vremea lui faraon, „Dumnezeu a arătat mai dinainte lui

faraon ce are să facă". În vremea noastră, El ne-a arătat mult mai lămurit „ce are să facă”, prin revelație directă. Dumnezeu Se pregătea să guverneze Egiptul printr-un om care fusese respins de frații lui, aruncat afară și uitat de lume. Și Dumnezeu ne-a descoperit cum, după buna Lui plăcere, a plănuit să unească toate lucrurile în Domnul Hristos, atât cele din ceruri, cât și cele de pe pământ. Acela Care, când a venit în lume, „nu era loc” (Luca 2.7) pentru El și pentru mama Lui, nici măcar în casa de poposire; Care trecând prin lume, a fost „străin în țară” (Psalmul 105.12) și mergând pe calea sfințeniei, nu a avut unde să-și pună capul; Care, când a plecat din lume, a fost pironit pe o cruce între doi tâlhari, este Cel cu privire la care Dumnezeu a hotărât: „Domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: Minunat, Sfântuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii” (Isaia 9.6).

Instabilitate omenească

Mai mult, faraon învață un al doilea adevăr de pe buzele lui Iosif. Nu numai că Dumnezeu are un plan privitor la conducerea Egiptului, dar „lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu” (versetul 32). Ingeniozitatea omului poate dezvolta o succesiune confuză de teorii și de planuri, însă deasupra lor stă pecetea fatală a instabilității complete. O generație își desfășoară teoriile și își urmează planurile cu energie imensă, pentru ca ele să fie cu totul date la o parte de către generația succesoare. Numai Dumnezeu poate spune „sfârșitul, de la început și cu mult înainte, ce nu este încă împlinit” și poate declara: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și îmi voi aduce la îndeplinire toată plăcerea Mea” (Isaia 46.10).

Intervenție directă

Apoi, lui faraon i se vestește un al treilea adevăr. Nu numai că „lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu”, dar chiar „Dumnezeu Se va grăbi să-l aducă la îndeplinire” (Versetul 32). Dumnezeu are un plan, acum descoperit. Dumnezeu a hotărât ceea ce are să facă, iar ceea ce El a plănuit și a hotărât va aduce la îndeplinire. Oamenii visează să înfăptuiască timp de un mileniu, după propriile lor gânduri și prin propriile lor eforturi, prin educație, civilizație, dezarmare, ligi și confederații, însă toate vor fi în zadar. Dumnezeu a făcut clar cunoscut faptul că mileniul Său va fi instaurat numai prin intervenția directă a Lui însuși. Și după cum a fost pe vremea lui Iosif, la fel, în zilele noastre, „Dumnezeu va aduce la îndeplinire”. Nu a spus El prin gura profetului: „Eu

am spus și Eu voi face să se întâmple; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui" (Isaia 46.11)? în plus, „Dumnezeu **se va grăbi** să-l aducă la îndeplinire". Timpul poate părea lung, pentru că Dumnezeu zăbovește prin har îndelung răbdător, dorind ca niciunul să nu piară; dar la fel ca pe timpul lui faraon, Aceluia care Se va afla în poziția de suprație, I s-a dat „să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple **în curînd**" (Apocalipsa 1.1).

Instrucțiuni explicite

În acord cu planul stabilit de Dumnezeu, faraon mai este instruit și cu privire la felul în care Dumnezeu îl va înfăptui. Șapte ani de belșug vor fi urmați de șapte ani de foamete, așa încît lui faraon i se spune „să aleagă un om înțelept și priceput și să-l pună peste țara Egiptului" (versetele 21-33). Două aspecte marchează acest plan. Primul, că Dumnezeu prescrie ca un singur om să conducă peste toată țara; al doilea, că Dumnezeu ordonează împrejurările în așa fel, încît toate lucrurile vor fi aduse sub stăpînirea acestui om. Iosif va fi pus peste toate lucrurile și toate îi vor fi aduse sub stăpînire în timpul celor șapte ani de belșug, urmați de cei șapte ani de foamete. împrejurările și omul se vor uni pentru a realiza planul hotărît de Dumnezeu.

Intuiție profetică

Acesta este și planul lui Dumnezeu pentru guvernarea lumii în viitor. Nu prin parlamente sau cabinete, nu prin consilieri și miniștri va governa Dumnezeu, ci printr-un „Om priceput și înțelept", pus deasupra tuturor. Și toate lucrurile li vor fi aduse sub stăpînire, fie în vremea harului, fie în vremea judecării, în anii de belșug sau în anii de foamete. Pentru că de aproape două mii de ani, Dumnezeu vine în întîmpinarea celor mai adînci nevoi ale omului, după bogățiile harului Său și mulți au fost astfel aduși sub stăpînirea lui Hristos, mărturisindu-L pe El ca Domn, spre slava Lui și spre binecuvîntarea lor. Dar restul, lumea liberă care a neglijat harul lui Dumnezeu și L-a respins pe Hristos, va fi adusă în situația să se plece în ziua judecării care urmează anilor de har. „Căci, cînd se împlinesc judecățile Tale pe pămînt, locuitorii lumii învață dreptatea" (Isaia 26.9).

Remarcabilă importanță

Cuvîntul fiind „bun în ochii lui faraon", el procedează la transpunerea în faptă a sfaturilor date de Iosif, din partea lui Dumnezeu. Astfel se împlinește că omul, „pus deoparte de frații săi"

(Geneza 49.26), este ridicat la poziția de supremație „peste toată țara Egiptului”. Respingerea de către frații lui, umilința pe care a îndurat-o, pozițiile de jos pe care le-a ocupat și suferințele prin care a trecut, toate au condus la locul înălțării și își au un răspuns în slava felurită care îi revine ca domn al tuturor. În plus, dacă zilele întristării sale au reprezentat o prefigurare a lepădării și a suferințelor încă mai adânci ale lui Hristos, atunci, în același fel, supremația lui Iosif prefigurează slava cu mult mai mare a lui Hristos, Omul înălțat. Una după alta, istoriile sfinților sublimi din vechime reprezintă tot atâtea prilejuri pentru Duhul lui Dumnezeu, de a Se desfăta anticipând supremația lui Hristos. Psalmi înflăcărați și profeții care produc fiori prevestesc ridicarea Lui, iar la urmă, atunci când suferințele Lui sînt toate împlinite, este înălțat la dreapta lui Dumnezeu, Duhul Sfînt ia cu si mai mare încîntare din lucrurile lui Hristos, pentru a descoperi slava Lui felurită înaintea ochilor noștri, ca fiind Acela înălțat deasupra tuturor.

Glorie meritată

În Efeseni aflăm că sfatul lui Dumnezeu a hotărît înălțarea lui Hristos, deoarece acolo citim că „după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși”, El Se pregătește să unească „iarăși într-Unui, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pămînt” și că, în acord cu această hotărîre, El deja „L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare”.

În Coloseni aflăm că slava Persoanei Lui face necesar locul înălțării. Dacă „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întîi născut din toată zidirea”, Acela prin care au fost făcute toate lucrurile, care este înainte de toate și prin care se țin toate, atunci El trebuie ca, într-adevăr, să aibe supremația „în toate lucrurile”.

În Filipeni, harul coborîrii Lui îi asigură înălțarea, deoarece acolo citim că „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume”.

În Evrei, suferințele Lui îl pregătesc pentru înălțare. Acel Unul care este pus peste toate, încununat cu slavă și cu cinste, a fost desăvîrșit mai întîi prin suferință.

În Petru aflăm despre înălțarea Lui mărturie a valorii de nespus înaintea lui Dumnezeu. „Piatra pe care au lepădat-o zidarii”, dar „aleasă” și „scumpă” pentru Dumnezeu, „a ajuns să fie pusă în capul unghiului”.

Mai mult, Ioan ne spune că dacă alții vor avea doar să împărtășească binecuvântările și slava mării Lui, pentru El, calea spre mărire este prin suferință și prin moarte. Când va sosi ceasul în care Fiul Omului va fi preamărit, atunci va veni timpul în care grăuntele de grâu căzut pe pământ trebuie să moară, ca să nu rămână pentru totdeauna singur.

Drepturi depline

Dar dacă Iosif este așezat în poziția de supremație, este necesar ca acolo să se afle într-o condiție potrivită locului respectiv. Hainele din închisoare sînt date deoparte odată cu trecerea acestei împrejurări. Inelul împărătesc, hainele de in subțire și lanțul de aur denotă clasa și puterea socială înaltă; și într-un sens spiritual mult mai profund, faptul acesta este adevărat cu privire la Hristos și la preamărirea Lui. Haina smereniei și a sărăciei cu care prin harul Lui S-a îmbrăcat sau haina pe care omul, în disprețul lui, a pus-o peste El sînt lăsate la o parte pentru totdeauna. Coroana de spini este înlocuită cu o cunună a slavei, trestia, cu sceptra imperial și cămașa fără cusătură, cu veșmîntul strălucitor și alb ca zăpada. Pe pământ S-a înfățișat ca Cel sărac; în cer, slava lui Dumnezeu strălucește pe fața Lui. Nu numai că Se află în slavă, dar El este slăvit.

Concluzie chibzuită

Fiind înălțat și investit cu slavă, toți cetățenii sînt chemați să-și plece genunchii înaintea lui Iosif și nici unul să nu acționeze independent de el. „Fără tine”, spune faraon, „nimeni nu va ridica mîna, nici piciorul, în toată țara Egiptului”. Dacă Iosif se află în poziția de supremație, toți sînt chemați să i se supună. La fel și astăzi; dacă Dumnezeu L-a preamărit pe Domnul Isus și I-a dat un Nume mai presus de orice nume, este pentru ca „în Numele lui Isus să se plece orice genunchi”. Creștinul se desface, plecîndu-se în timpul anilor îmbelșugați de har; lumea va fi constrînsă să se plece în anii de foamete.

Moștenire împărtășită

În ziua ridicării lui, Iosif se confirmă a fi autentic Descoperitor de taine, sau Tafhat-Paeneah. Înțelepții Egiptului, cu toată învățătura lor, nu au putut să interpreteze misterele, nici să descopere viitorul. Dumnezeu, de asemenea, își are misterele Lui necunoscute și neexprimate de profeți, de preoți sau de împărați. Ele aveau de spus lucruri slăvite referitoare la Hristos Descoperitorul de taine. Apoi, când Hristos este înălțat, cea mai măreață taină dintre toate este făcută cunoscut, taina privind pe Hristos și Biserica, prin care, acum, când este revelată, putem vedea o umbră nedeslucită în Iosif și Asnat, mireasa lui provenind dintre neamuri. Respins de frații lui care rămân în Canaanul îndepărtat, el este recunoscut de ei, înălțat la poziția de supremație, pentru a primi acolo o mireasă dintre neamuri, care să-i împărtășească slava. La fel Hristos, lepădat pe pământ de către Israel, îl lasă pe acesta sub vina păcatului său și-și ocupă locul în cer; în timp ce El sade la dreapta lui Dumnezeu, Biserica este chemată dintre neamuri și-I este prezentată, pentru a împărtăși cu El slava împărăției Lui.

Recoltă măreață

În timpul anilor de belșug, Iosif își folosește poziția înaltă pentru a culege o recoltă mare pentru Egipt. El are de-a face cu recolta Egiptului în anii de belșug și va avea de-a face cu oamenii Egiptului în anii de foamete (versetele 36-49). În această vreme a harului, lumea trece prin „cei șapte ani de belșug” ai ei, când harul lui Dumnezeu acordă binecuvântări „din plin”. Se poate ca oamenii din lume să neglijeze complet binecuvântările pe care harul le aduce la ușile lor și să-și urmeze drumul, nepăsători față de viitorul lor. Aparent, poporul Egiptului nu a tras nici un folos de pe urma anilor de belșug, pentru a se putea descurca liber în anii de foamete. Nu citim că egiptenii au depozitat alimente. Iosif a fost acela care a străbătut țara și a făcut provizii de grâne. La fel și astăzi, Hristosul înălțat este Acela care seceră o recoltă de suflete în zilele harului. El străbate întreaga lume, strângându-și poporul deoparte. Dar, când zilele harului se vor sfîrși, va avea de-a face cu oamenii acestei lumi.

Satisfacție desăvîrsită

Cei doi fii care i s-au născut lui Iosif vor fi, de asemenea, o mărturie pentru Hristos. Manase, după cum știm, înseamnă „uitare”, iar Efraim „dublă rodire”. Lepădat de frații lui, Iosif a avut o cale de suferință și de trudă, însă primește o mare răsplată și devine de două ori mai roditor în ținutul întristării lui. Si nu este altfel cu Hristos.

Se poate ca poporul Său să-L desconsidere, să se lepede de El și să-L socotească în numărul celor fără de lege; dar în vremea lepădării Lui, „după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași”, da, „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora”. Israel a putut spune, „Sîngele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri” și vor bea pînă la fund cupa vinovăției lor; dar Hristos nu a pierdut nimic fiind lepădat de ei. Munca Lui își are răspunsul glorios într-un mare seceriș de suflete, strînse și puse deoparte în lume, în vremea respingerii Lui de către Israel. Timpul cînd El este „uitat” de Israel este timpul cînd El culege rodul printre neamuri.

Doamne, veselî sîntem, căci trud-ai terminat,
Bucuroși, căci timpul suferinței Tale-i dus.
La tronul Tatălui Te-ai înălțat,
Veșnic să trăiești, nicidec moartea nu va mai ajunge sus!
Doamne, închinarea și-adorarea Tie îti vom da,
Pentru plinătatea Ta, pentru haru-Ti ne-ntrecut;
Desăvîrșiți, curînd, cu bucurie înaintea Ta,
Fată către fată de noi vei fi văzut.

ANII DE FOAMETE

Geneza 41.53-57;42

Am urmărit calea lui Iosif spre o poziție înaltă și puternică și am văzut cum a folosit el această putere în timpul anilor de belșug. Dar „cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului au trecut. Și au început să vină cei șapte ani de foamete” (versetele 53,54). Cumva acționa Iosif în anii de lipsă? Frații lui îl aruncaseră în groapă, neamurile îl aruncaseră în temniță. Va folosi Iosif prilejul situației deosebite în care se afla lumea și nevoia fraților lui, pentru a se răzbuna? Firea poate acționa în felul acesta, dar harul va alege o altă cale. Iosif își va folosi poziția de supremație și de putere pentru o binecuvîntare universală. Dar, în timp ce-și va arăta harul, va menține dreptatea, astfel încît, atunci cînd un strigăt de nevoie va tîsni dintre neamuri,

ele vor trebui să se supună lui Iosif, înainte de a putea primi binecuvântarea. Tot așa, pocăința trebuie să preceadă binecuvântarea, în cazul fraților lui.

Nevoia se trezește

În timpul anilor de belșug, lumea i-a acordat puțină atenție lui Iosif. Despre frații lui nu auzim nimic, ei fiind complet indiferenți față de el. Oricum, când lipsa s-a făcut simțită, nevoia se trezește; „toată țara Egiptului a flămânzit” (versetul 55); și Iacov și fiii lui au de făcut față foametei și morții (Geneza 42.1,2). Nevoia determină un strigăt după pâine, iar neamurile trebuie să afle și frații lui Iosif să descopere, că nimeni nu poate veni în întâmpinarea nevoiei lor, în afară de acela pe care odată l-au disprețuit și l-au lepădat. Neamurile trebuie să „se ducă” la Iosif, iar frații lui trebuie să se arunce „cu fața la pământ în fața lui” (Geneza 41.55; 42.6). Omul odată lepădat, dar acum înălțat, este singura sursă pentru neamuri, pentru Iacov și pentru fiii lui.

Singura sursă

Toate acestea vorbesc deslușit despre lucrurile care au să vină. Se apropie repede „ceasul încercării, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10), iar pentru evrei, vremea unui „necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum” (Matei 24.21). „Vai!”, spune profetul Ieremia, „căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea! Este timpul de necaz pentru Iacov” (Ieremia 30.7). Și în acea zi de încercare 64 fără precedent, singura resursă va fi Hristosul preamărit, care, în zilele smereniei Sale, a fost respins și răstignit de către iudei și neamuri.

Hambarele binecuvântării

Atât iudeii cât și neamurile vor străbate un ocean de mizerie, în încercarea lor de a instaura prosperitatea și pacea într-o lume din care Dumnezeu și Hristosul Lui sînt excluși. Dar timpul binecuvântării nu va veni pînă cînd neamurile nu se vor supune lui Hristos ca împărat al împăraților și Domn al domnilor și pînă cînd iudeii nu vor mărturisi, în cele din urmă, „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului”. Atunci abia, Hristosul preamărit, asemenea lui Iosif, va deschide „toate locurile cu provizii” de binecuvântare.

Nenorocire mai mare

Există în istoria lui Iosif o mare diferență între atitudinea față de neamuri și purtarea lui față de frații săi. Neamurile, într-adevăr, trebuie să-și descopere starea de nevoie și de dependență și să se supună lui Iosif, înainte ca depozitele de binecuvântare să fie deschise. Vinovăția fraților lui era mult mai mare decât aceea a neamurilor; iar încercările trebuie să fie corespunzător mai aspre pentru a-i aduce la pocăință, înainte ca ei să poată primi binecuvântarea. Tot astfel, Scriptura arată cu deplină claritate că iudeii, avînd o vină mai mare, aceea de a-L fi răstignit pe propriul Mesia, vor trece prin încercări cu mult mai mari decât neamurile, înainte de a obține binecuvântarea mileniului sub Hristos.

Încercări mai aspre

Aceste încercări mai aspre ale iudeilor sînt prefigurate în purtarea lui Iosif față de frații lui, după cum se va detalia în capitolele care urmează. Aflați sub povara foametei, Iacov va spune fiilor vii: „de ce stați și vă uitați unii la alții?” Ei se află într-o situație disperată și tocmai aceasta trebuie ei să realizeze, că nu pot căpăta ajutor unul de la altul. Dacă vor să primească ajutor, acesta trebuie să vină de la unul care nu se află între ei. Și astfel, cei zece frați vin în Egipt și se prezintă înaintea lui Iosif.

Împrejurări schimbate

Trecuse timpul cînd Iosif era un tînăr slab și fără ajutor, în mîinile fraților lui mai mari. Ce ar fi putut face un tînăr în fața puterii a zece oameni? în acele zile îndepărtate, ei nu fuseseră atenți în a-și folosi puterea pentru a-și reține ura și invidia care le umpleau inimile. Au trecut douăzeci de ani; împrejurările s-au schimbat; Iosif este într-un rang înalt; frații lui se pleacă înaintea lui zece oameni neajutorați și lipsiți. Ce pot face zece străini în prezența atotputernicului guvernator al Egiptului? Ziua umilinței trecuse, ziua puterii a venit. Cum își va întrebuița Iosif puterea? îi va condamna pe frații lui la o grea robie, întocmai cum a suferit și el robia în mîinile lor? Natura umană poate imprima un asemenea curs al lucrurilor, răzbunarea se poate încînta cu el, dreptatea poate pleda pentru el. Pe de altă parte, omul natural mai poate sugera un curs foarte diferit; nu ar putea Iosif să acționeze cu generozitate și să treacă cu vederea în întregime păcatul

fraților lui, întocmai cum Esau, omul firesc, a trecut peste greșeala fratelui său în trecut? Firea poate vorbi adesea ușuratic, ca cele rele . să se spele, căutînd să se scoată în evidență printr-un spectacol de generozitate. Iosif va alege o altă cale. Purtarea care pare a fi atît de condamabilă în ochii omului firesc, nu are nici o atracție pentru omul care se teme de Dumnezeu.

Dragostea călăuzitoare

Acesta a fost secretul vieții lui Iosif. Prin toate necazurile drumului său, din tinerețe pînă la maturitate, el a fost condus nu de îndemnul firii, ci de teama sfîntă de Dumnezeu. Astfel, chiar în prezența fraților lui, el poate spune, „Eu mă tem de Dumnezeu” (versetul 18). Acesta este izvorul secret al tuturor acțiunilor lui. Gîndurile lui, cuvintele lui, căile lui erau călăuzite de frica de Dumnezeu. Firea îl lasă pe Dumnezeu deoparte și se gîndește numai la propria îndreptățire, propria revendicare, mulțumirea de sine, înălțarea de sine. Credința se gîndește la Dumnezeu, la ceea ce-I face plăcere și-I este datorat Lui. Iosif caută să-I aducă lui Dumnezeu „o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică” (Evrei 12.28). În ziua ispitirii lui a fost păstrat prin frica de Domnul de a aluneca pe calea rea, pentru că a spus, „Cum aş putea eu să fac un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”. În ziua înălțării lui, este păstrat prin frica de Domnul, de a se răzbuna pe frații lui. Nu permite nici unei mîhniri, în vremea umilinței sale, și nici unei glorii, în ziua înălțării lui, să-i depărteze sufletul de la teama de Domnul. A știut cum să trăiască în lipsă și a știut cum să trăiască în belșug. Fie că au fost mohorîte ori strălucitoare, el l-a păstrat întotdeauna pe Domnul între el și împrejurări. Mergînd astfel în frica de Domnul, el urmează calea lui în relațiile cu frații săi: iar calea Domnului era o cale a dragostei; și nu doar a dragostei omenești, care este adesea nepotrivită și falimentară, după cum chiar oamenii spun, „Dragostea este oarbă”. Dragostea divină, cu viziunea ei clară, nu este oarbă față de neajunsurile care țin de obiectul ei, ci mai degrabă, cu o perfectă recunoaștere a ceea ce-i este împotriva, se abandonează efortului de a îndepărta orice rău, astfel încît, în cele din urmă, să se poată odihni satisfăcută în obiectul ei.

Dragostea atentă

Mai mult, dragostea este atentă. Mulțimi de oameni, aparținînd națiunilor înconjurătoare, au fost conduse de lipsă la picioarele lui Iosif, dar imediat ce acești zece oameni apar înaintea lui,

dragostea observă că ei sînt frații lui, după cum citim, „Iosif i-a **văzut**. El nu-i mai văzuse timp de douăzeci de ani, dar cu atenția promptă a dragostei, vede în cei zece oameni nevoiași, pe frații de care fusese atît de mult timp despărțit. Și dragostea „i-a **cunoscut**. „Iosif a recunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au recunoscut" (versetul 8). Dragostea le-a cunoscut trecutul și nevoia prezentă care îi adusese la picioarele lui.

Dragostea aducîndu-și aminte

Și dragostea i-a cunoscut, pentru că „**și-a adus aminte**". „Iosif și-a adus aminte de visurile pe care le avusese cu privire la ei" (versetul 9). Visurile din trecut, mînia și disprețul cu care fuseseră întîmpinate de către frații lui, purtarea lor față de el, totul este reamintit, dar de către unul care-i iubește, pentru că Iosif, în timp ce vorbea, „a plecat la o parte de la ei". Va veni momentul în care toată afecțiunea stăpînită a lui Iosif se va revărsa fără rezerve; el va plînge înaintea lor, dar înainte ca acel moment să vină, el are de făcut altceva. Dragostea se va angaja în efortul de a cîștiga inimile lor și de a le așeza într-o pace deplină, în prezența aceluia împotriva căruia ei păcătuiseră atît de mult. Pentru a-și atinge țelul acesta, dragostea va găsi o cale prin care, în dreptate, orice pată a trecutului poate fi ștearsă; astfel, treptat, după întrebări deplin lămurite, nu va mai rămîne nimic care să împiedice revărsarea ei între Iosif și frații lui. Există doar o singură cale prin care inima poate fi adusă într-o stare de pace deplină, în prezența aceluia care fusese jîgnit. Conștiința adormită trebuie trezită, păcatele trebuie reamintite și mărturisite. Numai prin intermediul conștiinței se poate ajunge la inima omului, pentru a o împăca. Motivată de dragoste, Iosif va încerca cu tot dinadinsul să le atingă conștiințele. El „s-a făcut că le este străin" și „le-a vorbit aspru" (versetul 7).

Dragostea atrăgînd

În același fel, Hristos S-a făcut străin în ziua cînd o femeie dintre neamuri a ajuns înaintea Lui, condusă de lipsa ei; ea a fost întîmpinată cu tăcere, pentru că: „nu i-a răspuns nici un cuvînt" (Matei 15.23). Iar atunci cînd El va vorbi, oare nu va auzi un „cuvînt prea tare" (Ioan 6.60) pentru moment? Dar noi știm că acesta era drumul dragostei desăvîrșite, care conducea la binecuvîntare. Tot așa Hristos, în purtarea Lui viitoare față de evrei, Se va face un străin atunci cînd, conform profetului, El va spune, „îi voi astupa drumul cu spini, i-l voi îngrădi cu un zid, ca să nu-și mai afle cărările"; și va continua, „îmi voi lua iarăși înapoi griul la vremea lui." Domnul

abate foametea peste iudei, pentru a-i aduce în pustie, unde nu-L vor avea decît pe El ca resursă. „în acel ținut pustiu, Domnul poate spune, „voi vorbi inimii ei" (Osea 2.6,9,14).

Dragostea care încearcă

Frații lui Iosif protestează, spunînd că nevoia lor este aceea care îi aduce în Egipt: „robii tăi au venit să cumpere hrană" (versetul 10). Ei, într-adevăr, au venit la cine trebuia, dar au venit cu un plan greșit și cu o justificare greșită. Planul lor este să cumpere, iar justificarea lor, „Sîntem oameni cinstiți" (versetul 11). Pentru că ei nu cunoșteau încă nici dragostea din inima lui Iosif, nici răul aflat în propriile inimi, ei trebuie să afle că Iosif este prea bogat pentru a vinde alor săi și că nu au nimic în ei înșiși prin care să se poată justifica. Cu banii lor nu vor cumpăra grîu, iar merite, ei nu au nici unul, în baza căruia să-l pretindă. Ei trebuie să învețe că în timp ce Iosif este gata să acorde orice binecuvîntare, ei și-au pierdut înaintea lui orice drept. Dragostea oferă atunci cînd nimicnicia nu mai are nimic de justificat. Dragostea din inima lui Iosif va opri un troc de produse, iar păcatul inimilor lor va exclude orice justificare sau merit de partea lor. Dacă ei cred că sînt oameni de treabă, atunci Iosif îi va pune la încercare.

Dragostea învățînd

Mai mult, frații lui Iosif trebuie să afle că toată binecuvîntarea lor depinde de omul despre care ei au spus, „iar unul nu mai este" (versetul 13). Cu alte cuvinte, ei vor să spună: „nu l-am mai văzut de douăzeci de ani: a ieșit cu totul din viețile noastre și atît cît știm, el nu mai este". În același fel, într-o zi viitoare, iudeii vor ajunge să înțeleagă că toată binecuvîntarea lor depinde de Acela pe care ei L-au lepădat. „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. în nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mîntuiți". (Fapte 4.11,12).

Dragostea convingînd

Frații lui Iosif s-au condamnat cu propriile buze. Ei pretind că sînt oameni de treabă și cu aceeași răsufare spun, „unul nu mai este", știind prea bine că, dacă Iosif a ieșit din viața lor, acest lucru se datorează în întregime propriei lor răutăți. Ei stau în fața aceluia pe care-l respinseseră fără nici o părere de rău și totuși protestează, spunînd că sînt oameni cinstiți. Iosif va

face acum primul pas spre a-i convinge de păcatul lor, punându-i la închisoare. Teama de a-și pierde viețile îi adusesse în Egipt, iar rezultatul este că își pierd libertatea. Ei sînt lăsați în închisoare timp de trei zile, pentru a învăța, într-o oarecare măsură, ce merită păcatul lor. Iosif fusese aruncat pe nedrept în temniță, însă ei sînt aduși la aceeași condamnare, după dreptate. Ca rezultat, conștiința începe să lucreze, pentru că ei ajung să spună: „Sîntem într-adevăr vinovați față de fratele nostru” (versetul 21). Conștiința raportează necazul lor prezent la păcatul lor trecut. Închisoarea și-a făcut lucrarea în mod deplin. Ei nu numai că spun, „Sîntem într-adevăr vinovați”, ci „sîntem într-adevăr vinovați față de fratele nostru”. Am văzut neliniștea sufletului lui, dar ne-am împietrit inimile. El ne-a rugat, dar noi ne-am astupat urechile la stăruința lui, „De aceea vine peste noi necazul acesta”. Ei fac în mod drept legătura între necazul prezent și păcatul uitat, făptuit cu douăzeci de ani în urmă.

Dragostea plîngînd

Însă toată această trezire de conștiință, deși deosebit de bună, are loc doar între ei. Ea însă trebuie să apară întregă în fața lui Iosif, dacă vor să fie fericiți vreodată în prezența lui. În consecință, Iosif își va păstra mîna asupra lor. Simeon este legat sub ochii lor, însă dragostea este aceea care își strînge corzile în junii lui Simeon, căci chiar atunci cînd face aceasta, se trage deoparte ca să plîngă. Funiile care-l legau erau funiile dragostei. Mai mult, Iosif a poruncit ca sacii lor să fie umpluți cu grîu. El nu este nepăsător față de nevoile lor și îngăduie astfel o măsură de ușurare; cu toate acestea, Simeón este păstrat captiv. Și prin felul în care Iosif întîmpină nevoile lor, își conduce frații într-o etapă mai avansată de reabilitare, pentru că, aprovizionîndu-i cu grîu, el pune banii fiecăruia înapoi în sacii lor. Dacă ei ar fi avut ochi să vadă, ar fi învățat din aceasta că Iosif este cel care dăruiește. Dar în condiția spirituală în care se aflau, darurile acordate nu fac decît să stîrmească o teamă și mai adîncă. Inimile li se taie la descoperirea banilor lor. „Ce ne-a făcut Dumnezeu?” (versetul 28). Ei s-au căit pentru păcatul lor și acum văd că Dumnezeu are a face cu ei. Frica de Domnul le cuprinde sufletele. Într-adevăr, nu era acea teamă sfîntă care-l marca pe Iosif. „Ei se temeau pentru că erau osînditori; el se temea ca nu cumva să osîndească”. Astfel că din nou, după ce s-au întors la Iacov și fiecare și-a găsit banii în sacul lui, „s-au înfricoșat”. Bunătatea lui Iosif s-ar fi convenit să le lumineze inimile, dar ei sînt mizerabili și fricoși în fața unei bunătăți despre care conștiințele lor vinovate le spun că nu o merită.

Dragoste neînțeleasă

Iacov nu este vinovat ca fiii lui, dar credința lui slabă nu poate percepe nici un indiciu al prezenței mâinii lui Dumnezeu, în toate aceste împrejurări. Ascultînd relatarea experiențelor fiilor lui, el nu poate să spună decît: „toate acestea pe mine mă lovesc”. Cît de diferit este însă limbajul credinței, care poate spune: „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Tocmai lucrurile despre care vederea și firea spuneau că sînt împotriva lui, erau ele însele mijloacele pe care Dumnezeu le alegea pentru binecuvîntarea lui. „Iosif nu este, Simeon nu este și voiți să luați pe Beniamin”. Acestea sînt lucrurile păstrate pentru el. Iosif dispărut dinaintea lui, respins și vîndut, închis și înălțat; Simeon ținut în captivitate, Beniamin luat de lîngă el toate erau etape ale drumului spre binecuvîntare; erau mijloace folosite de Dumnezeu pentru a-l reda pe Iosif tatălui său și pentru a-i aduce pe Iacov și pe fiii lui la binecuvîntări mai bogate. Cu toate acestea, Iacov spune fiilor săi: „cu durere îmi veți coborî perii mei cei albi în locuința morților”. Chiar în momentul în care Iacov nu vedea în viitor decît durerea și mormîntul, Dumnezeu se afla pe cale de a-i aduce bucurie și binecuvîntare. Dacă Iacov ar fi persistat în aceste gînduri, L-ar fi stînjinit pe Dumnezeu în căile Lui de binecuvîntare pentru că el spune: „Fiul meu nu se poate coborî împreună cu voi”.

Fiece durere-i chemată de ceva
Si-ntr-o zi El însuși îți va arăta
Că grîu ceresc a fost paguba ta.
Întocmai cum o piesă de tapițerie,
Dinapoi privită, ar părea să fie
Doar fire încîlcite fără de idee.
Dar privit din față, un tablou splendid
Răsplătește grija țesătorului vestit,
Probîndu-i măiestria, răbdarea-i de granit.
Tu esti țesătorul, iar eu sînt o urzeală:
Doamne, spre-a Numelui Tău slavă,
Desăvîrșește-Ți chipu-n ea degrabă.

FRAȚII ÎNCERCAȚI

Geneza 43 și 44

Păcatul fraților lui Iosif a fost recunoscut: conștiința lor a fost trezită: frica de Domnul le-a umplut sufletele. Mai există totuși alte experiențe pe care ei trebuie să le trăiască înainte ca Iosif să se poată face cunoscut în toată dragostea inimii lui și înainte ca frații lui să poată sta în liniște deplină în prezența lui.

O decepție profundă

În trecut, ei păcătuiseră nu numai împotriva lui Iosif, ci și împotriva tatălui lor. Ei fuseseră „nepăsători față de strigătele unui frate și față de mîhnirea unui tată”. Păcătuiseră ca frați împotriva fratelui lor și păcătuiseră ca fii împotriva tatălui lor. Pe unul îl trataseră cu o mare cruzime, pe celălalt cu cea mai grea lovitură. Atît ca fii, cît și ca frați, ei își dăduseră la iveală calea rea și împietrirea inimii lor. A sosit timpul să fie încercați și Iosif va testa pînă unde s-a lucrat în ei o schimbare reală. Ei spusese: „Sîntem oameni cinstiți”. De aceea Iosif îi va trece prin împrejurări care vor descoperi dacă în final ei se pot comporta ca frați adevărați și ca fii adevărați. Cu o înțelep ciune greu de egalat, Iosif va repune în scenă trecutul. Din nou zece bărbați vor trebui să acționeze luîndu-l în considerație pe fratele mai tînăr. Din nou vor trebui să dea fata cu un tată încăruntit și cu dragostea-i adîncă pentru cel mai mic.

O mare întrebare

Timpurile s-au schimbat și împrejurările nu mai sînt aceleași; imaginea reluată este complet nouă, dar în principiu, istoria din cîmpurile Dotanului va fi pusă în scenă în țara Egiptului. Oare cei zece bărbați îl vor abandona din nou pe fratele lor, inventînd vreo poveste pentru a-și înșela tatăl? A lucrat oare pocăința adevărată în inimile acestor frați? Aceasta este marea întrebare pe care Iosif o va clarifica la a doua venire a lor în Egipt.

Un scop al harului

Nevoia lor disperată este din nou aceea care-i aduce în Egipt. înainte de a porni, ei fac planul cum să-l liniștească pe Guvernatorul Egiptului și să asigure securitatea lui Benjamin. Iuda se angajează garant pentru Benjamin, iar pentru Guvernator se pregătește un dar. Bunătatea

manifestată anterior de Iosif, prin înapoierea banilor lor, este socotită ca o posibilă „greșală” (versetul 12). Toate acestea arată că firii îi este imposibil să înțeleagă căile harului. „Pentru ce”, spune Iacov în felul omului firesc, „ați spus omului acela că mai aveți un frate?” (versetul 6). Răspunsul lor arată calea pe care o pornise harul: „Omul acela ne-a întrebat foarte îndeaproape despre noi și familia noastră”. Harul poate uita totul, dar nu înainte de a scoate totul la lumină (versetul 7).

O problemă generală

Apoi, Israel își concepe planul. Și, deși era un om al credinței, acum vorbește ca un om firesc: „Fiindcă trebuie, faceți așa”. Planul lui Iacov depinde de ceea ce poate face omul. El are nevoie de grâu, ar fi bucuros să obțină eliberarea lui Simeon și să-l știe în siguranță pe Beniamin și propune un plan în care toate vor fi rezolvate prin ceea ce vor face ei. Și acesta este drumul pe care apucă omul și pe care a apucat dintotdeauna, pentru a obține binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Pe acest drum a apucat Cain, atunci când a adus Domnului o jertfă din roadele proprii sale munci. Pe acest drum a apucat poporul Israel, atunci când au afirmat: „Tot ce a spus Domnul vom face”. Acel păzitor al legii din vremea Noului Testament dorea să continue același drum atunci când, de față cu Domnul, a spus: „Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Și după mai bine de o mie nouă sute de ani de har, omul încă se agață de acest drum fatal, pentru că în timpurile de sfârșit ale creștinătății încă se mai află dintre aceia despre care citim: „au urmat pe calea lui Cain” (Iuda 11).

Un dar generos

Ocupat astfel cu propriile fapte, Iacov își expune planul. „**Luați-vă**”, spune el, „un dar”, pentru a-l îmbuna pe omul acela. „**Luați** cu voi alți bani” pentru grâu. „**Luați** și pe fratele vostru, sculați-vă și mergeți din nou la omul acela!” Firea nu-L poate înțelege pe Dumnezeu ca fiind Acela care dăruiește, nici pe om ca fiind unul care are nevoie să primească. Firea nu are o cunoaștere autentică nici cu privire la Dumnezeu, nici cu privire la om. Ea nu poate concepe că Dumnezeu este atât de bogat, în haru-I suveran, încât poate numai să dea și nici că omul este în mod iremediabil atât de decăzut, încât poate numai să primească. Dar lucrul acesta, Iacov și fiii

lui trebuie să-i învețe, pentru că toate planurile lor dau greș complet în a le asigura binecuvântarea din mâna lui Iosif.

O greșeală gravă

Mai mult, din această istorie învățăm nu numai că planurile omului sînt cu totul zadarnice, ci și că preocuparea cu planurile noastre închide ochii sufletului față de harul lui Dumnezeu. Iacov, gîndind la exprimarea faptică a bunătății lui Iosif, care le pusese banii înapoi, nu poate decît să-și imagineze că „a fost o greșeală”. Oricum, la Dumnezeu nu există greșeală. Greșeala este toată de partea omului. Orbit de propriile fapte, el trece cu vederea ceea ce face Dumnezeu (versetele 1123).

O nesiguranță tristă

După ce și-a făcut planul, Iacov își lasă fiii în seama îndurării Dumnezeului Atotputernic. El pune planul lui pe primul loc, iar pe Dumnezeu pe al doilea. Dacă există cumva vreo deficiență în planul lui, își exprimă speranța pioasă că îndurarea lui Dumnezeu o va completa. Și tot la fel tratează astăzi oamenii pe Dumnezeu și pe Hristos. Dumnezeu, în îndurarea Lui, L-a trimis pe Fiul Său; Hristos a împlinit nemaipomenita lucrare a răscumpărării, dar omul se sprijină încă pe propriile fapte. Omul privește îndurarea lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos ca adaosuri de completat vreun mic neajuns în propriile strădanii. Dar cum i s-a întîmplat lui Iacov, așa li se întîmplă și lor. Planurile lor îi abandonează unei incertitudini fără speranță. Iacov avea să mărturisească, după toate acestea, că este într-un totul nesigur de rezultate. „Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copii, voi fi lipsit!” (versetul 14). Ce imagine a felului în care omul caută să obțină binecuvîntare de la Dumnezeu! Fă totul cum poți mai bine, privește la îndurarea lui Dumnezeu pentru a-ți completa vreo nereușită în eforturi și apoi speră la cel mai bine pentru viitor; și dacă esti mîntuit, vei fi mîntuit, iar dacă esti osîndit, vei fi osîndit.

O primire măreață

Frații lui Iosif pornesc la acțiune după planul tatălui, numai pentru a realiza inutilitatea lui. „Au luat darul; au luat cu ei bani de două ori mai mult, precum și pe Beniamin; s-au sculat, s-au coborît în Egipt și au venit înaintea lui Iosif (versetul 15). Iosif nu dă nici cea mai mică atenție

darurilor lor, nu se atinge de banii lor, nu va accepta ca Beniamin să reprezinte un preț de răscumpărare. El le ignoră în întregime planul și acționează după propria lui inimă. Mai întâi spune: „Adu pe oamenii aceștia în casă, taie vite și gătește; căci oamenii aceștia au să mănânce cu mine la prânz”. Nu este aceasta o anticipare a acelui mesaj, cu mult mai sublim, pe care Dumnezeu îl trimite unei lumi de păcătoși: „Veniți, căci iată că toate sînt gata” (Luca 14.17)? Intenția lui Iosif depășește pe departe planul fraților lui. Acesta era, simplu, să obțină o binecuvântare de la Iosif; dar intenția lui era să le acorde o binecuvântare, însă o binecuvântare de care ei să se bucure în prezența lui și în casa lui. Planul lor era să cumpere grâu pentru o sărbătoare între ei înșiși, intenția lui era să ofere o sărbătoare de care ei să se bucure împreună cu el. „Acești oameni”, spune el, „au să mănânce cu mine” (versetul 16). Ca și frații lui Iosif, noi sîntem la fel de înceți în a pătrunde intențiile de binecuvântare ale lui Dumnezeu. Noi am fi mulțumiți să obținem iertarea de păcate și scăparea de sub pedeapsa iadului. Dar cît de departe sînt acestea de gîndurile lui Dumnezeu! Gîndul Lui este să ne aibă cu Sine, pentru a fi în sărbătoare cu El, în casa Lui. Fiul risipitor a fost călăuzit la întoarcere de nevoia lui și de un simț slab al harului, care-i spunea să se întoarcă la tatăl, cu speranța de a găsi rezolvare pentru situația în care se afla și un posibil loc ca rob în casa tatălui său. Dar nici un loc de rob nu este acolo după plăcerea lui Dumnezeu. Fiul risipitor trebuie adus în casa tatălui ca fiu al tatălui, pentru a sărbători și a se veseli acolo cu tatăl. Dacă Dumnezeu a trimis Evanghelia, este pentru a-Și făuri o nenumărată oaste de păcătoși răscumparați care să fie cu El, sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste.

O neîncredere vinovată

Dar noi sîntem înceți în a înțelege măreția harului lui Dumnezeu, întocmai fraților lui Iosif, care „s-au înfricoșat” cînd au fost aduși în casa lui. Ei nu au putut să se gîndească decît la condamnare, atunci cînd au fost aduși înăuntru; nu și-au putut imagina că acest lucru era în vederea sărbătorii. Astfel, au spus: „ne aduc înăuntru din cauza banilor puși înapoi la început, în sacii noștri”. Ei îl priveau pe Iosif ca fiind împotriva lor, ca pe unul care trebuie cîștigat. Ei mai aveau încă de învățat că el face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine. În loc să se judece pe ei înșiși, ei îl judecă pe Iosif. În toate aceste semne ale favorii, ei nu-și pot imagina decît că Iosif caută o ocazie împotriva lor, că se pregătește să se năpustească peste ei, ca să-i ia robi (versetele 17,18).

O explicație de prisos

Ei explică celui ce era peste casa lui Iosif că au adus bani de două ori mai mult. Dar, deși el știa totul despre această problemă a lor, o pune cu totul deoparte și le aduce pe Simeon (versetele 19,23). Fideli încă propriilor eforturi, ei „și-au pregătit darul pentru venirea lui Iosif la prînz”, însă doar pentru a constata că Iosif, la rîndul lui, îl lasă deoparte. Bani și darul ratează total exercitarea vreunui efect (versetele 25-26).

O experiență dureroasă

Iosif le vorbește cu bunătate și se simte atras de dragostea ce-o poartă fratelui său bun, mai mic 84 decît el; plînge cu dragoste în taină, stăpînindu-se în manifestarea dragostei, pentru că timpul ca ea să se descopere nu venise încă. Și chiar în felul acesta Se comportă Domnul cu femeia de la fîntînă. El nu Se descoperă mai înainte de a fi trezită conștiința ei și totul scos la lumină; și nici mai înainte ca ea să descopere că se află în prezența Unuia care, cunoscîndu-i tot trecutul, o iubește totuși cu așa o dragoste, încît o cheamă, „Vino aici” (Ioan 4.16). Abia apoi, ea poate spune: „nu cumva Acesta este Hristosul?” Iosif va anticipa aceste căi desăvârșite ale harului, fiind reținut în prezența fraților lui. El îi sărbătorește, însă în așa fel încît ei nu pot să vadă altceva decît că trecutul le este cunoscut. Ei s-au așezat la masă în fața lui, „de la întîiul născut, după dreptul lui de întîi născut și pînă la cel mai tînăr, după vîrstă”. Bucurîndu-se de toată această favoare, „au băut și s-au înveselit împreună cu el”; dar ei trebuie să învețe și alte lecții,

mai înainte de a se putea înveseli și el împreună cu ei. Ei se bucură de darurile și de favoarea lui, dar mai trebuie să se bucure și de el (versetele 27,34). Oricum, înainte ca Iosif să se poată descoperi față de ei, trebuie ca ei să etaleze totul înaintea lui. În vederea acestui fapt, paharul lui Iosif este pus la gura sacului lui Beniamin. După ce frații au plecat, sînt ajunși din urmă de cel care era peste casa lui Iosif și sînt acuzați de a fi luat paharul. Ei protestează, revendicîndu-și nevinovăția. „Să ferească Dumnezeu pe robii tăi să fi săvîrșit o asemenea faptă!” Apoi, ei își argumentează onestitatea. „Iată, noi ți-am adus din țara Canaanului banii pe care i-am găsit la gura sacilor noștri; cum am fi putut să furăm?” Este posibil, oare, ca niște oameni care se comportă atît de cinstit în problema banilor, să se facă vinovați de o hoție mizerabilă? Dar, iată, trebuie să reamintim că aceștia sînt oamenii care și-au vîndut odată fratele în robie, pentru o mizerie de douăzeci de sicii de argint. Cu siguranță că niște oameni care fuseseră în stare să acționeze în felul acesta vor fi suficient de capabili să fure un pahar de argint, în ciuda tuturor protestelor pentru contrariu. De aceea, acuzația nu este lipsită de fond, exceptînd situația cînd în sufletele lor s-a lucrat o pocăință deplină. Faptul că ei sînt nevinovați în privința paharului este bine cunoscut lui Iosif, dar s-au pocăit ei, oare, pentru trecut? Acesta este faptul pe care dorește să-i stabilească Iosif. În trecut, ei nu fuseseră nici fii, nici frați adevărați. Pocăința si-a făcut lucrarea? S-a schimbat inima de piatră într-o inimă de carne?

O încercare zdrobitoare

Beniamin stă în locul care fusese odată al lui Iosif cel mai mic și cel mai iubit fiu al tatălui său. Beniamin va rămîne ca rob, așa cum odată Iosif a ocupat locul acesta. Cei zece frați sînt complet liberi, cum fuseseră odată, să se reîntoarcă în pace la tatăl lor. Ce vor face ei în aceste împrejurări? Vor acționa din nou ca în trecut, în cîmpiile Dotanului? Își vor abandona fratele în robie, știind că este nevinovat? Făcuseră așa cu Iosif; vor mai face la fel și cu Beniamin? Se vor mai întoarce iarăși la Iacov, să-i vadă chinul, cu vreo născocire drept motiv pentru absența lui Beniamin, așa cum motivaseră odată dispariția lui Iosif? Nu! Harul a lucrat în acești oameni, pocăința și-a făcut lucrarea. Sub întrebările zdrobitoare ale lui Iosif, întregul adevăr este mărturisit. Iosif le spune: „Ce faptă ați făcut? Nu știți că un om ca mine are putere să ghicească?” Și aceasta este calea pe care o alege harul întotdeauna. Și tot în felul acesta S-a purtat Domnul cu o femeie păcătoasă, „aproape de ogorul pe care Iacov îl dăduse fiului său Iosif. Atunci cînd El a spus, „Du-te de cheamă pe bărbatul tău”, n-a fost decît un alt fel de a spune: „Ce faptă ai făcut?”

Și cât de autentic S-a descoperit El acestei păcătoase vinovate, ca Unul care „are putere să ghicească”, pentru că ea afirmă: „mi-a spus tot ce am făcut”. Și oamenii nu se pot simți fericiți și în largul lor în prezența Domnului slavei, pînă în acest moment în care află că Domnul le cunoaște chiar cea mai rea faptă și totuși îi iubește.

O mărturisire adevărată

Aceasta este și calea pe care o urmează Iosif și încă cu ce rezultate binecuvîntate! Ei nu se mai justifică, ci exclamă: „Ce să mai spunem domnului meu? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăm? Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru”. Ei nu mai încearcă să se justifice pentru situația prezentă, nu mai încearcă să-și curețe trecutul. Sînt păcătoși convinși, „dați pe față” de către Dumnezeu; și se supun cu totul lui Iosif, spunînd: „Iată-ne robi ai domnului nostru” (versetul 16).

O rugămintă convingătoare

Lucrul acesta este minunat, în adevăr, dar deocamdată sînt doar cuvinte și acestea pot constitui o simplă declarație. Cuvintele trebuie demonstrate prin fapte. De aceea, Iuda iese înaintea ca purtător de cuvînt al fraților lui și probează realitatea cuvintelor lor prin ceea ce sînt pregătiți să facă. El spune: „îngăduie dar, te rog, robului tău, să rămînă în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi”. Mai mult, dragostea mijlocitoare, care rezultă din apelul mișcător al lui Iuda, arată cât de adîncă este pocăința care s-a lucrat în sufletele lor. Inima de piatră a fost schimbată, într-adevăr, într-o inimă de carne. Ca fiu, Iuda mijlocește pentru Iacov. El este tatăl nostru, este bătrîn și îl iubește pe Beniamin (versetul 20): „băiatul de sufletul căruia este nedezlipit sufletul lui” (versetul 30). Cum aș putea să văd nenorocirea care ar atinge pe tatăl meu (versetul 34)? Ca frate adevărat, el mijlocește pentru Beniamin. Acesta este „un frate tînăr”, „copil născut la bătrînețea lui” (versetul 20), „fratele nostru cel tînăr” (versetul 26). Dar acest apel către Iosif arată că în ei nu s-a lucrat numai pocăința, ci că și încrederea lor a fost în mare măsură cîștigată. Aceasta este o imagine minunată a acelei pocăințe „față de Dumnezeu” și a acelei credințe „în Domnul nostru Isus Hristos”, care însoțește întotdeauna o lucrare adevărată a harului (Fapte 20.21).

Ascultă, oh, ascultă Tată sfânt în totul,
Smerit sînt și-ntristat de-al meu păcat;
In umila-mi pocăință ascultă-mi păsul,
Căci în slăbiciune, ispita m-a călcat.
Îndură-Te acum, căci nici o întristare
N-apasă-n suflet ca durerea ce o-ncerc,
Tremurînd și temător prin viitoru-n care
Fără de-ale iubirii-Ti raze ar trebui să merg.
Tată, pentru harul ce îl caut eu știi
Că nu-Ți pot da nimic, că-n totul sînt meschin
Dar duhului meu trist și păcătos vorbindu-i,
Iertare oferindu-i, Tu îmi dai tot deplin.
Memoria păcatului regrete-mi poartă
Al favoarei Tale gînd adînc mă umilește,
O, ține-mă plecat pe locu-mi, pînă mă vei lua c-o gardă
Acolo unde păcat și întristare-n veci nu este.

ÎMPĂCARE

Geneza 45.1

Pînă aici Iosif s-a făcut un străin, a vorbit aspru și s-a purtat ferm cu frații lui, pentru că trebuia lucrată conștiința și pregătită pocăința. Dar odată împlinită lucrarea „străină” a dragostei, Iosif nu se mai poate abține să nu se facă cunoscut. După ce a dat pe față vinovăția inimilor lor, el trebuie să dea pe față dragostea propriei inimi. Dacă ei au descoperit răul din inimile lor, atunci el va descoperi harul încă mai mare din inima sa, astfel încît, cunoscîndu-le tot răul, să se poată ridica deasupra acestuia printr-o iertare liberă, deplină.

Iosif se face cunoscut

Iosif trebuie să se facă cunoscut (versetul 1). Nimic altceva nu mai satisface inima lui; nimic altceva nu mai oferă odihnă inimilor lor. Iar aceasta este calea prin care Mîntuitorul iubitor

Se apropie și astăzi de păcătosul neliniștit. Nimic altceva nu va îndepărta povara vinovăției noastre, decât descoperirea faptului că totul este deplin cunoscut și deplin iertat de către Acela împotriva căruia am păcătuit. Cunoașterea propriilor noastre inimi, oricât de necesară ar fi, nu va aduce odihnă sufletului. Putem să plîngem trecutul și să ne dezgustăm de propriile păcate, dar nici o descoperire a răutății în inimile noastre, nici o pocăință, oricât de reală, nici o mîhnire, oricât de sinceră, nu va aduce mîngîiere sufletului. În vederea odihnei și a păcii, Isus trebuie să Se facă cunoscut. După aceea descoperim cu mare bucurie că inima Lui este plină de har pentru omul care este plin de păcat; că avînd o cunoștință deplină asupra tuturor păcatelor noastre, în inima Lui nu este altceva decât dragoste față de noi. Apoi ne putem odihni, dar sprijiniți pe ceea ce este El și nu pe ceva găsit în noi înșine. Pentru a avea parte de asemenea descoperiri ale inimii Lui, trebuie să fim singuri cu El. Chiar și Iosif, pentru a se putea face cunoscut, are de spus mai înainte: „scoateți afară pe toată lumea” (versetul 1). Minunat moment al istoriei sufletelor noastre este acela în care toți oamenii pălesc în ochii noștri și nu mai vedem pe nimeni, decât pe Isus; atunci cînd, singuri cu El în conștiința care a realizat starea de păcat și de corupție totală în care ne aflăm, descoperim că El cunoaște cele mai ascunse dedesubturi ale ființei noastre și că, deși cunoaște acestea, El ne iubește. Femeia din cetatea Sihar ilustrează foarte bine acest moment. Singură în prezența Lui, El descoperă tot păcatul inimii ei, îi spune tot ce a făcut în trecut apoi i Se revelează ca fiind Hristosul, plin de har și de adevăr, destinat unei păcătoase încărcate de păcat. El îi cunoaște tot trecutul, dar îi spune, „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sînt Acela”. Ea se regăsește ca păcătoasă expusă complet în prezența Hristosului lui Dumnezeu, care însă, în loc de a o respinge, îi poate spune: „Vino aici”. El pare să spună: „Cunosc faptele tale cele mai rele și, deși păcatul te-a făcut o femeie singuratică, izolată de femeile apropiate, totuși ești binevenită la Mine: „Vino aici!”

Primirea fraților

Astfel de căi ale harului sînt prefigurate în istoria lui Iosif, într-un fel binecuvîntat. Aflat singur cu frații lui, El declară imediat: „Eu sînt Iosif. Și după cum Domnul va spune femeii, „Vino aici”, tot astfel Iosif a spus fraților lui, „Aproiați-vă de mine” (versetul 4). Nu numai că Iosif este gata să ierte, dar el dorește compania acelor pe care îi iartă. Noi ne bucurăm de harul care răspunde nevoii noastre, dar cît de încetei sîntem în a realiza că Acela care ne-a spălat vina

dorește compania noastră; Hristos S-a apropiat de noi, pentru ca și noi să ne apropiem de El. Trecînd prin această lume, „A rînduit ... doisprezece, ca să-i aibă **cu Sine**". Cînd a părăsit lumea, El „a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună **cu El**"; iar cînd va veni din nou să ne ia cu El, este ca să fim pentru totdeauna „**cu Domnul**". Dacă dragostea ne face vrednici de atașamentul Lui, atunci dragostea nu va fi mulțumită fără compania noastră.

Eliberare de teamă

Mai mult, dacă este ca frații să stea în compania lui Iosif spre satisfacția inimii lui, ei trebuie ca acolo să nu aibă nici urmă de teamă, nici cel mai mic regret, nici o umbră a vreunei griji. Nici un regret pentru trecut, nici o frică pentru prezent, nici o îngrijorare pentru viitor nu trebuie să apară pentru a strica bucuria părtășiei dintre Iosif și frații lui reabilitati. Cu o măiestrie infinită, Iosif le va șterge lacrimile, le va alunga regretele și le va risipi îngrijorările.

Asigurarea dragostei

Este evident faptul că le-a fost teamă, pentru că citim, „nu i-au putut răspunde, așa de tulburați erau în prezența lui" (versetul 3). Dar Iosif îi trage la el cu funii ale dragostei; „Apropiați-vă de mine", le spune el. „Și ei s-au apropiat". Și după ce i-a atras la el, caută să le îndepărteze orice frică, reamintindu-le că este în continuare fratele lor: „eu sînt fratele vostru, Iosif. El le spune după cum se întîmplase, „Știu prea bine cum v-ați purtat cu mine în trecut, cum m-ati urît, m-ati azvîrlit, m-ati vîndut, dar nu vă temeți, eu sînt **fratele vostru**, Iosif. Stiu de asemenea că ziua ridicării mele a venit și, deși mă vedeți, chiar pe acela pe care l-ați respins, în poziția de putere, nu vă temeți; deși am supremația, sînt încă **fratele vostru**, Iosif.

Amintirea trecutului

Mai mult încă, referitor la trecut, Iosif nu poate permite nașterea vreunui regret care să-i împiedice să se bucure de dragostea lui. „Acum", spune Iosif, „nu vă întristați și nu fiți mîhniți că m-ați vîndut aici" (versetul 5). Păcatul fusese mărturisit, iar Iosif nu numai că îl va ierta, dar va îndepărta de la ei orice regrete sau reproșuri care ar mai fi stăruit. El îi va asigura că, în urma păcatului lor, da, prin intermediul păcatului lor Dumnezeu își va împlini intenția de a-i

binecuvînta. Este adevărat, „m-ați vîndut aici”, avea să spună Iosif, dar adaugă, „Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ... ca să vă țină în viață printr-o mare salvare”. Astfel, îi eliberează pe frații săi de preocuparea cu ei înșiși, prin angajarea gîndurilor și a afecțiunii lor către persoana lui, către slava lui și către binecuvîntările care curg către ei în urma înălțării lui.

Eliberarea de grijă

Astfel, cu privire la viitor, nici o grijă sau neliniște nu trebuie să le întunece orizontul, pentru că el transmite în mesajul destinat tatălui său: „vei locui în ținutul Gosen și vei fi lîngă mine, tu, fiii tăi și fiii fiilor tăi, oile tale și boii tăi și tot ce ai” (versetul 10).

Realizarea dragostei

Cu o iscusință minunată și cu o dragoste infinită, Iosif se descoperă fraților lui, le alungă temerile, îi eliberează de preocuparea de sine și îi ușurează în neliniștile lor, ocupîndu-le perspectiva cu persoana și cu slava lui și angajîndu-i în cugetările lor, prin cuvinte ale harului. „Iată”, spune Iosif, „**vedeți cu ochii voștri ... că eu însumi vă vorbesc**” (versetul 12). Temerea este alungată, întristarea alinată, grija risipită, iar dragostea poate curge nestînjinită „A sărutat pe toți frații lui”; și **după aceea**, frații lui au stat de vorbă cu el” (versetul 15). Însă ochii lor au văzut slava lui, lacrimile le-au fost îndepărtate cu cuvintele lui de har, inimile le-au fost încălzite cu dragostea lui și, în înflăcărarea dragostei, se văd deodată liberi să vorbească cu el. Nu mai rămîne nici o umbră care să stînjenească părăția dragostei dintre Iosif și frații lui. Dragostea desăvîrșită alungă frica. Toate acestea prefigurează relațiile viitoare ale lui Hristos cu poporul Său pămîntesc, 96 care L-a respins în trecut. Mai mult, istorisirea ne vorbește despre calea pe care Hristos o alege pentru a arăta răul din inimile noastre și pentru a împrăștia apoi orice temere, descoperindu-Se în dragostea care umple inima Sa.

Reconsiderarea atitudinii

În continuare, este bine să ne reamintim că, înainte ca Iosif să se fi făcut cunoscut fraților lui, el „s-a făcut că le este străin” (Geneza 42.7). Pentru ca ei să ajungă să-și cunoască răutatea, el „s-a făcut că le este străin”; pentru ca ei să poată cunoaște dragostea inimii lui, el „li s-a făcut cunoscut”. Nu-si amintesc, oare, mulți creștini de o perioadă din trecut, cînd Hristos li s-a părut

străin și S-a purtat aspru cu ei, lăsându-i să treacă prin vreo vale întunecoasă sau prin vreo încercare sufletească, pentru a descoperi acolo întinăciunea propriei ființe? În asemenea momente, multe perioade întunecate din trecutul vieții vor apărea în lumină, pentru a înfățișa sufletul în toată urîțenia și stricăciunea lui, pînă cînd acesta va striga, „Iată, eu nu sînt nimic” (Iov 40.4). Și nici aceasta nu este destul, pentru că, după cum a constatat și Iov, există o lecție mai profundă de învățat, pentru care trebuie să mergem dincolo de experiența personală, înapoi, pînă la solemnitatea crucii. Se poate să fi fost răutate din belșug în viața fraților lui Iosif, însă pentru a afla care este adîncimea răutății inimilor lor, ei trebuie să meargă înapoi cu 20 de ani. Aici vor trebui să-și amintească purtarea lor față de Iosif, cum, în schimbul dragostei lui de frate, ei l-au urît, l-au aruncat într-o groapă și l-au vîndut în Egipt. La fel este și cu noi înșine. Într-adevăr, avem de învățat că în carnea aceasta nu se află nimic bun, că este iremediabil rea și că trebuie să mergem la cruce. Acolo, la cruce, s-a arătat bunătatea desăvîrșită în Dumnezeu și bunătatea desăvîrșită într-un Om Omul Isus Hristos. La cruce, harul, dragostea și bunătatea au strălucit în toată splendoarea lor. Cum a acționat firea în prezența bunătății desăvîrșite? A refuzat total pe acel Unul în care bunătatea se făcea cunoscută oamenilor. L-a respins, L-a scuipat în față, L-a batjocorit cu o coroană de spini, L-a pironit pe o cruce și L-a eliminat din această lume. Fiecare dintre noi am fost reprezentanți la cruce, deoarece acolo erau prezente toate categoriile de oameni religioși și păgîni, educați și ignoranți, rafinați și grosolani, toți au fost acolo și toți s-au lepădat de Hristosul lui Dumnezeu. Fiecare om poate spune, „Acolo îmi văd firea, pe mine însumi, adus față în față cu bunătatea desăvîrșită; și firea mea, indiferent sub ce formă s-ar afla, își declară fără ezitare ura totală față de bunătate”. După cum a spus cineva, „Priveliștea unui Hristos lepădat m-a descoperit pe mine însumi înaintea mea, străfundurile inimii mi-au fost aduse la lumină și, iată, eul, oribilul eu, se află acolo”. Învățînd ce este firea, prin experiență, îi descopăr poftetele, lăcomia, mîndria și vanitatea. Într-un cuvînt, descopăr printr-o experiență amară că firea **iubește răul**. Dar cînd ajung la cruce, îi aflu un caracter mai teribil, pentru că acolo descopăr cum firea dinăuntru meu **urăște binele**.

Lepădarea de sine

Mai mult decît atît, rezultatul apare ca o mare diferență între a învăța caracterul firii prin experiență și a-l învăța în lumina lui Dumnezeu revelată la cruce. Dacă rămîn numai la

cunoașterea firii, așa cum o descopăr în mine însumi, aș putea rămîne cu impresia că ea poate fi îmbunătățită. Poate voi admite că este detestabilă, că iubeste răul, dar voi spune: „nu poate fi îndreptată și schimbată?” Se pot face multe lucruri pentru omul firesc în domeniul culturii și al reformelor, dar în final situația se va afla mai departe de Dumnezeu decît înainte. Această lecție importantă o învăț la cruce. Acolo, Hristos nu a fost subiect de cîntec numai pentru cei ce beau, pentru că și **oamenii cumpătați**, aceia care stăteau la poartă, „vorbeau împotriva Lui”. Fie bețivi, fie cumpătați, firea oamenilor îi urăște pe Dumnezeu și pe Hristosul în care S-a descoperit. În felul acesta, crucea demonstrează că firea este complet căzută. Starea unui om care iubeste păcatul poate fi ameliorată, dar aceea a unui om care urăște bunătatea desăvârșită se află dincolo de orice posibilitate de intervenție asupra ei. Cînd ajungem la acest punct, putem spune împreună cu Iov, nu numai: „Iată, eu nu sînt nimic”, ci și „mi-e scîrbă de mine”. Nu ne este scîrbă de un om, oricît de nedemnă ar fi situația lui, dacă acesta se străduiește să învingă ceea ce este rău în el, ba mai degrabă l-am admira. Dar cînd, în decăderea lui, un om se dovedește a fi dincolo de orice speranță de reabilitare, ne scîrbim de el pe drept. La această înțelegere a lucrurilor avea să ajungă Iov, iar noi trebuie, de asemenea, să atingem în lumina crucii acest punct în care renunțăm cu totul la noi înșine, în care rămînem fără speranță, confrunțați cu propria stricăciune.

Odiha părtășiei

Dar cînd, asemenea lui Iov, pe timpul lui, și a fraților lui Iosif, mai tîrziu, am ajuns să învățăm cît de stricate ne sînt inimile, stricăciunea totală a cărnii, cu cîtă ușurare ne întoarcem de la noi înșine, înspre Hristos! Și cum Se desfată El în a ne elibera, prin descoperirea Persoanei Lui, în harul desăvârșit al inimii Lui! Putem fi pe drept înspăimîntați atunci cînd realizăm răutatea care se află în inimile noastre. Dar pe măsură ce Hristos își descoperă inima și ne spune că ne iubeste, deși cunoaște deplin răutatea inimilor noastre, pe măsură ce ne atrage la El și ne face să-I înțelegem dorința inimii de a ne avea cu El, pe măsură ce folosim posibilitatea de a-I privi slava și de a-I auzi glasul, în aceeași măsură crescîndă, chinurile temerii se topesc în dragostea desăvârșită dragostea care alungă frica. Iar sufletul nu se mai retrage în sine pentru a se chinui cu răul dinăuntru, viitorul nu se mai întunecă de prevestiri sinistre, ci, conștienți de dragostea Lui, putem păstra o dulce părtășie cu El, asemenea fraților lui Iosif care „au stat de vorbă cu el”.

SLUJIRE

Geneza 45.9-24

Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi, le-a îndepărtat temerile, s-a ocupat de trecutul lor și le-a asigurat viitorul. Dragostea lui Iosif i-a adus pe frații săi într-o dulce părtășie cu el, după cum citim: „A sărutat pe toți frații lui... După aceea, frații lui au stat de vorbă cu el" (versetul 15). Acum trebuie să aflăm că intimitățile iubirii pregătesc terenul pentru dragostea manifestată în slujire. Pe aceia pe care i-a câștigat pentru sine, Iosif îi va înrola în slujba sa. Frații lui vor deveni martori ai lui.

Pregătirea pentru slujire

Cu îndrăcitul despre care istorisește Evanghelia, Domnul Se poartă într-un fel asemănător, îmbrăcat, în toate mințile și șezînd la picioarele lui Isus, eliberat prin Cuvîntul Domnului, el este gata să-L slujească pe Domnul după îndrumarea Lui, pentru că Domnul îi spune: „întoarce-te acasă și povestește ce lucruri mari ți-a făcut Dumnezeu!" (Luca 8.29,35,39). În același fel Se poartă Domnul cu ucenicii Săi în după-amiaza zilei învierii. Fiind adevăratul Iosif în prezența fraților Lui, El Se face cunoscut ucenicilor uimiți și înspăimîntați și aduce cuvîntul păcii inimilor lor necăjite. Abia apoi le acordă nobila împuternicire și le vorbește despre marele privilegiu de a-I fi martori (Luca 24.48; Fapte 1.8).

Modelul slujirii

După experiența fraților lui Iosif, a îndrăcitului de mai tîrziu și a ucenicilor în ziua învierii, și pentru noi, pregătirea pentru slujire trebuie să preceadă slujirea. Adesea creștinul se îngrijorează mai mult de o eventuală obișnuință de a fi „**folositor** Stăpînului său, **pregătit** pentru orice lucrare bună" (2 Timotei 2.21), decît de a fi exersat în vederea aceasta. Mai mult, pregătirea noastră în vederea slujirii o câștigăm cît timp rămînem în singurătate cu Hristos, învățînd gîndul Lui în comuniune cu El și gustînd dragostea care izvorăște din ființa Lui. Cît de mișcător este înfățișat acest lucru în frumoasa scenă care are loc între Iosif și frații lui, atunci cînd, în absența oricui, „a sărutat pe toți frații lui" și „După aceea, frații lui au stat de vorbă cu el" (versetul 15). Măsura separării sfinte cu Domnul este măsura pregătirii noastre pentru slujirea Lui. Aceia care ar dori să slujească potrivit vor trebui mai întîi să stea la picioarele Lui și să-I asculte Cuvîntul.

Numai acolo, în taina prezenței Sale, putem să-I pătrundem intențiile și astfel să slujim după îndemnul Lui. Așa a fost cu frații lui Iosif: toate îndrumările cu privire la ceea ce urmau să facă au venit de la Iosif. Nici unul dintre frați nu a sugerat vreun mod de acțiune. Și când Iosif le spune ce vor avea de făcut, ei nu se îndeamnă unul pe altul să slujească, nici nu decid cu privire la cum vor sluji, la cine vor merge, unde vor merge sau ce vor spune. Misiunea de a sluji precum și fiecare detaliu al slujirii le primesc de pe buzele lui Iosif.

Promptitudinea slujirii

În primul rând, Iosif le atrage atenția asupra urgenței însărcinării lor. „Grăbiți-vă” este cuvântul cu care îi trimite și, în același fel, îndemnul pentru aceste zile zilele din urmă este: „vestește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp” (2 Timotei 4.2).

Locul slujirii

În al doilea rând, nu li se spune numai cum să meargă, ci și unde să meargă. Cuvântul este „plecați în țara Canaanului” (versetul 17). Ei aveau să fie martori ai lui Iosif chiar în țara unde, în zilele lui de umilință, Iosif fusese răsplătit cu rău pentru bine și cu ură pentru dragostea lui; unde fusese dezbrăcat de cinstea lui, azvîrlit într-o groapă și vândut pe douăzeci de arginți. Și la fel a fost în acea scenă ultimă, de despărțire între Domnul înviat și ucenicii care se bucurau. Ei nu numai că primesc misiunea de a vesti pocăința și iertarea de păcate între toate neamurile, dar sînt instruiți și de unde să înceapă. Cuvântul Domnului este: „începînd din Ierusalim” (Luca 24.47). Mărturia trebuia să înceapă din locul cel mai întunecat de pe pămînt și între cei mai răi păcătoși, în locul unde Domnul fusese vândut pentru treizeci de arginți, dezbrăcat de cămașa Lui, batjocorit cu o coroană de spini și pironit pe o cruce între doi tâlhari. După cum a spus un bătrîn slujitor al Domnului: „ca și cum Domnul le-ar fi zis: „Vestirile, deși Mi-au contrazis învățătura, Mi-au hulit divinitatea, Mi-au luat viața ... și s-au străduit să-Mi strice Numele, făcîndu-Mă un impostor. Mergeți la Ierusalim și, începînd de acolo, le veți arăta un asemenea miracol de bunătate și de har, încît ei înșiși vor trebui să mărturisească cum nimic altceva nu poate întrece păcatul lor, decît această îndurare, acest har al Meu. Căci, unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult. Începeți de la Ierusalim și după ce acolo va apărea eficacitatea harului Meu în mîntuire, nici unul nu se va mai îndoii de posibilitatea mîntuirii lui”.

Planul slujirii

În al treilea rînd, ei află de pe buzele lui Iosif CUI vor trebui să ducă mesajul. „Grăbiți-vă de vă suiți la tatăl meu”, este îndrumarea lui Iosif (versetul 9). Acela pe care îl amăgiseră cu atîta cruzime și în fața căruia negaseră orice cunoștință legată de soarta lui Iosif, este tocmai acela înaintea căruia ei trebuie să fie o mărturie a lui Iosif. Si nu este altfel cu Hristos si cu ucenicii Lui.

Femeia din Sihar se întoarce în cetate, purtînd o mărturie luminoasă pentru Hristos, înaintea acelor care cunoșteau bine felul ei de viață. Chiar în locul păcatului ei, poartă mărturia pentru acel Unul care a eliberat-o de păcat (Ioan 4.2829). Petru, de asemenea, poartă mărturie pentru Hristos înaintea acelor față de care se lepădase odată de El, atît de rușinos. Mai mult, frații lui Iosif nu sînt trimiși numai la tatăl lor, ci și la copiii tatălui și la copiii copiilor, pentru că Iosif le întărește aceasta: „Spuneți-i că vestea bună este pentru **„tot ce ai”** (versetul 10). Iar mesajul, valabil și astăzi, este „Crede în Domnul Isus și vei fi mîntuit tu și casa ta” (Fapte 16.31).

Puterea de convingere în slujire

În al patrulea rînd, frații lui Iosif sînt trimiși înapoi cu un mesaj bine definit, pentru a fi enunțat cu toată autoritatea cuvîntului său. Avea să fie prezentat cu cuvintele: „așa spune fiul tău, Iosif (versetul 9). Am face bine să ne reamintim că puterea care se află în spatele mesajului Evangheliei este autoritatea cu care ea este vestită. Ea începe cu: „Așa a spus Domnul”.

Motivația slujirii și certitudinea ei

În al cincilea rînd, tema sublimă a mesajului era Iosif și slava lui. Spuneți tatălui meu le cere Iosif că „Dumnezeu m-a făcut domnitor peste tot Egiptul” (versetul 9). Și adaugă, „Spuneți tatălui meu **toată gloria pe care o am** în Egipt și tot ce ați văzut” (versetul 13). Și acesta este singurul mesaj care satisface încă foamea spirituală în care se află lumea. Petru l-a vestit iudeilor clar, atunci cînd, în ziua Cincizecimii, a spus: „Să știe bine, deci, toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”. Și din nou, înaintea neamurilor, el a putut spune că Hristos „este Domnul tuturor” (Fapte 2.36; 10.36). Mai mult, este chiar un privilegiu pentru noi să vestim slava Aceluia care este Domn al tuturor, fie că este slava

Lui personală, ca Fiu veșnic, fie slava morală a Unuia cu totul vrednic de iubit, fie slava Lui oficială, ca împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Declarația slujirii

În al șaselea rînd, mesajul pe care Iosif îl trimite lui Iacov este „coboară-te la mine” (verse 108 tul 9). Dacă Iosif este domnul tuturor, avînd bogățiile slavei la dispoziție pentru oricine, totuși numai aceia care vin la el vor obține binecuvîntarea. Dacă toată puterea este în mîinile Lui pentru a binecuvînta, întregul har se află în inima Lui pentru a atrage pe oameni la Sine Acela care binecuvîntează. De fapt Iosif îi transmite tatălui său, „Te vreau”, pentru că nu-i spune numai „Coboară-te”, ci „Coboară-te **la mine**”.

Scopul slujirii

În al șaptelea rînd, mesajul face cunoscute binecuvîntările care îi așteaptă pe aceia care vin (versetele 10-11). Dacă Iosif nu dorește altceva decît ca ei să vină, înseamnă că trecutul său rătăcitor a luat sfîrșit, pentru că spune, „Vei locui în tinutul Gosen”; nu va mai fi distantă și înstrăinare, pentru că „vei fi lîngă mine”; grija și nevoia vor înceta pentru totdeauna, pentru că: „Acolo te voi **hrăni**”. Iar Domnul slavei și astăzi poate spune, „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna”. Sufletul care vine la El va găsi că zilele rătăcirii s-au terminat, că singurătatea inimii dezolate s-a sfîrșit și că foamea din tara îndepărtată a fost satisfăcută. În prezența lui Hristos, conștiința găsește odihna, inima găsește sîtisfăcîță și sufletul găsește hrana.

Constrîngerea slujirii

În final, mesajul poartă cu el un cuvînt de avertisment. Este binecuvîntare de nespus pentru aceia care vin, dar este un pericol iminent pentru aceia care întîrzie. De aceea, cuvîntul lui Iosif este, „Nu întîrzia... și astfel nu veti trăi în mizerie, tu, casa ta și tot ce este al tău” (versetele 9,11). Cu atît mai mare va fi pericolul, dacă glumim cu acest mesaj atît de important care vine de la Domnul slavei! Apostolul poate întrebă pe drept: „cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare?” Și din nou, „Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pămînt, cu atît mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce

vorbește din ceruri" (Evrei 2.3; 12.25). Dacă mesajul harului deschide perspectiva slavei, cu odihna, satisfacția și abundența ei, el de asemenea îi avertizează pe aceia care-i resping că nu le va mai rămîne nimic înainte decît sărăcia iadului, unde nu este Dumnezeu, nici Hristos, nici speranță.

Semnificația slujirii

Astfel este mesajul trimis de Iosif tatălui său, care prefigurează mesajul Evangheliei purtat de credincios în lume, din partea lui Hristos, Domnul tuturor.

Este un mesaj urgent: „Grăbiți-vă”.

Este un mesaj care vestește tuturor înălțarea și slava Domnului.

Este un mesaj al harului care cheamă: „Coboară-te”.

Este un mesaj care spune despre binecuvîntările destinate acelor care „vin”.

Este un mesaj de avertizare pentru aceia care refuză să vină.

Puterea pentru slujire

Continuînd istoria lui Iosif, descoperim noi învățături bogate pentru robul Domnului. Mesajul este puternic, clar, însă nu este de ajuns încredințarea unui mesaj; mesagerul trebuie să fie complet echipat în vederea răspîndirii lui. Ucenicii însărcinați de Domnul să vestească Evanghelia au trebuit să zăbovească pînă cînd au fost înzestrați cu putere de sus. Domnul din nou spune, „Ci voi veți primi putere cînd va veni Duhul Sfînt peste voi și-Mi veți fi martori” (Luca 24.49; Fapte 1.8). Puterea pentru slujire vine de la Persoana care le acordă această însărcinare și din locul înălțării în care se află ea. Nu se prefigurează lucrul acesta în istoria lui Iosif? Căci cuvîntul este: „Luați-vă din țara Egiptului care pentru pruncii voștri și pentru soțiile voastre; aduceți pe tatăl vostru și veniți” (versetul 19). Li se furniza o nouă putere pentru a călători pe drumul lor. Puterea care i-a purtat înapoi în Canaan a fost puterea cu care aveau să-l aducă pe tatăl lor la Iosif. Astfel citim, „Iosif le-a dat care” (versetul 21).

Izvorul în slujire

Mai departe Iosif spune, „Să nu vă pară rău de ceea ce veți lăsa” (versetul 20). Există lucruri care ne aparțin în mod natural elocvența și inteligența omului și există mijloace și metode firești care vin din omul carnal. Dar apostolul spune, „învățătura și propovăduirea mea nu stăteau

în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere" și apoi, „nu ne luptăm călăuziți de firea pămîntească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sînt supuse firii pămîntești" (1 Corinteni 2.4; 2 Corinteni 10.3-4). în slujba Domnului, ceea ce ține de firea veche nu are nici o valoare și nu este de regretat în cazul că lipsește. Evanghelia pe care o purtăm este prea importantă și serioasă în fața slăbiciunii metodelor carnale și a usurătății elocvenței naturale.

Harul pentru slujire

În plus, dacă frații lui Iosif s-ar fi sprijinit pe propriile resurse în slujire, ar fi desconsiderat măsurile luate de el. Modul lor de a acționa ar fi vrut să spună, „Măsurile lui Iosif nu sînt suficiente pentru sarcina pe care ne-a încredințat-o". Iosif însă le spune, „tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi" și, în acord cu aceasta, el „le-a dat care ... și provizii pentru drum" (versetele 20-21). în aducerea la îndeplinire a însărcinării date de Iosif, ei au fost susținuți prin bunurile țării din care veneau, primite din mîna aceluia care-i trimisese. Și nu este altfel în slujirea pentru Domnul în această vreme a harului Său. Noi am primit de la El provizii din belșug, pentru împlinirea slujbei Lui și deci, a introduce metodele omului în această slujbă înseamnă să aruncăm dispreț asupra celor dintîi. Procedînd în felul acesta, am mărturisi că Duhul Sfînt și mijloacele spirituale nu sînt suficiente în slujirea Domnului. Să ne ferim să acordăm atenție propriilor posibilități, neglijînd astfel resursele Lui. Fie ca să ne amintim totdeauna cuvintele unuia care, deși în ochii lumii era dintre cei „fără carte și simpli" (Fapte 4.13), a putut spune, „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie" (2 Petru 1.3).

Interdicția în slujire

O altă lecție pe care o putem învăța este că în slujba Domnului, robul nu este doar dotat spiritual, ci și dependent de El în nevoile lui temporare. Din momentul în care frații lui Iosif au pornit pe drumul misiunii lor, pînă în ziua întoarcerii, au fost susținuți prin mijloacele oferite de Iosif. Ele nu erau oferite de către aceia la care se duceau, ci de către persoana din partea căreia ei veneau. În mod evident, nimic din lucrurile lui Iacov nu era necesar pentru îndeplinirea însărcinării din partea lui Iosif. Astfel, în Noul Testament citim despre aceia care „au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la cei dintre neamuri" (3 Ioan 7).

Favoarea slujirii

Însă oricât de binecuvântate ar fi acestea, nu sînt îndeajuns pentru slujirea Domnului. Pentru o slujire eficace, viața slujitorului trebuie să fie în armonie cu mesajul pe care acesta îl răspîndește. Acest adevăr devine evident în purtarea lui Iosif față de frații lui. Nu numai că le-a dat provizii pentru drum, dar citim, „Le-a dat la toți haine de schimb” (versetul 22). Ei nu numai că urmau să transmită un mesaj privitor la slava lui Iosif, ci ei înșiși aveau să fie martori ai schimbării aduse de această slavă. Și după cum am văzut, apostolii, nu numai că au fost trimiși să-L vestească pe Hristos, dar ei însisi aveau să fie martori ai Lui „îmi veti fi martori”. Adăugînd la cele de mai sus versetele, „V-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință deplină, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9-10), înțelegem favoarea și responsabilitatea noastră de a sublinia că hainele de schimb exprimă caracterul lui Hristos în toate trăsăturile Lui minunate îndurare, bunătate, smerenie, blîndețe, îndelungă răbdare, îngăduință, iertare și dragoste.

Primejdia în slujire

În final, Iosif dă drumul fraților săi cu avertismentul, „să nu vă certați pe drum” (versetul 24). Și în acele ultime cuvinte din camera de sus, cînd Domnul își instruieste ucenicii ca să-I fie martori, de trei ori îi îndeamnă să se iubească unul pe altul (Ioan 13.34; 15.12,17). Dar vai! Noi ne-am certat pe drum! Galatenii, prin legalismul lor, au alunecat pe drum, pentru că apostolul se vede nevoit să le spună, „vă mușcați și vă sfișiați unii pe alții” (Galateni 5.15). Firește cum erau, corinteni alunecaseră pe drum, pentru că apostolul le scrie, „printre voi sînt certuri” (1 Corinteni 1.11). Și întocmai ca la început, așa a fost mereu în lunga istorie a Adunării care mărturisește public că este martora lui Hristos pe pămînt. Dacă ar fi existat acolo dragoste din belșug, n-ar mai fi fost loc nici pentru legalism, nici pentru firea veche, care să despartă slujitorii lui Hristos și să dăuneze astfel slujirii pentru Domnul lor.

Vom iubi cu o atenție gîngășă –

Iubirea cunoscînd de la Hristos

Pe frații-n care chipu-Și lasă –

Dragoste cînd au atunci pentru Hristos.

„Isus doar" vom cunoaște
Și dragostea-ne către toți va curge
Prin al Lui sânge cumpărată în Biserica ce-i jos,
Din dragoste pentru Hristos.

după Wm.E.Reed –

SLAVĂ SI BINECUVÎNTARE

Geneza 45.25 47.31

Frații lui Iosif își împlinesc misiunea potrivit îndrumărilor lui. Ei „au ajuns în țara Canaanului, la tatăl lor, Iacov". Și i-au spus, „Iosif tot mai trăiește și chiar el este guvernator peste țara Egiptului" (versetele 25-26). Ei mărturiseau despre un Iosif aflat în viață și într-o poziție înaltă, întocmai cum astăzi este favoarea credinciosului să depună mărturie pentru Mântuitorul înviat și înălțat, o mărturie atât de greu credibilă pentru omul natural, încât acesta nu o poate crede. Așa s-a întâmplat cu Iacov. Exprimarea neîncrederii lui a fost întâiul rezultat al auzirii vestii bune. Cu douăzeci de ani în urmă, oamenii aceștia veniseră cu o minciună la Iacov și cu dovezi în sprijinul ei. Și, fără a pune vreo întrebare, Iacov a crezut minciuna. „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți!" Acum, când fiii lui îi aduc o veste adevărată despre Iosif, cu dovezi în sprijinul adevărului, dintr-o dată Iacov se îndoiește. „Dar inima lui Iacov a rămas rece pentru că nu-i credea". De când Adam și-a deschis urechea pentru minciuna diavolului, omului căzut i-a fost întotdeauna natural să creadă o minciună. Numai lucrarea harului îl poate face pe om în stare să creadă adevărul.

De aceea citim că aceia care cred în Numele lui Hristos sînt „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu".

Mărturisirea credinței

Tot astfel și în cazul lui Iacov, harul învinge neîncrederea lui. Fiii lui îi repetă „toate cuvintele pe care le spusese Iosif". Mai mult, ei îi arată „carele pe care le trimisese Iosif ca să-l transporte". Harul și bunătatea lui Iosif îndepărtează neîncrederea lui Iacov. Când a văzut carele

trimise de Iosif pentru transport, duhul tatălui lor Iacov s-a înviorat: „Si Israel a zis: Fiul meu Iosif tot mai trăiește!" Aceasta este mărturisirea credinței. El a crezut în inima lui și cu buzele a mărturisit adevărul. Și nu există altă cale de binecuvântare pentru păcătosul de astăzi. Se poate ca la început, în adevăr, să ascultăm vestea cea bună cu neîncredere, dar apoi, pe măsură ce auzim cuvintele lui Hristos și vedem că toate sînt gata pentru binecuvîntarea noastră, inimile ne sînt cucerite, bunătatea lui Dumnezeu duce la pocăință, și credem cu toată inima. După cum Iacov a văzut că Iosif făcuse toate pregătirile pentru ca el personal să poată fi binecuvîntat, tot astfel noi vedem cum Hristos a făcut o lucrare măreață pentru a putea fi mîntuiți în mod individual și cum Dumnezeu este satisfăcut prin această lucrare, pentru că L-a înviat pe Hristos din morți. Noi credem în inimile noastre și-L mărturisim pe Hristos ca Domn cu buzele noastre și sîntem mîntuiți (Romani 10.10).

Limbajul dragostei

Iacov omul marcat atît de des de necredință și de căi lăturalnice nu a putut crede vestea cea bună; dar imediat ce folosește limbajul credinței, Dumnezeu îi dă un nume nou, „Israel". Iacov exprima ceea ce era în întregime firesc în el, iar Israel, tot ceea ce era în el prin har. Și nu numai credința se înflăcărează în inima lui Iacov, ci și dragostea izbucnește, în dorul pentru Iosif: „Vreau să mă duc să-i văd înainte de a muri". Acesta este limbajul dragostei care nu este satisfăcută cu nimic altceva decît cu acela care este iubit. Inima cucerită de harul lui Hristos nu va fi satisfăcută prin distanță. Testul dragostei este: dorește ea compania celui iubit? Ne mulțumim să spunem, „îl vom vedea cînd va veni, ori cînd vom muri", sau spunem, „vreau să mă duc să-L văd înainte de a muri"? Cunoașteri ce înseamnă a căuta prezența Lui și a gusta bucuria prezenței Lui înainte de a muri?

Pentru a ajunge la Iosif, Israel a trebuit mai întîi să plece (Geneza 46.1). A trebuit să părăsească tărîmul tuturor afecțiunilor sale naturale. Și noi la fel, dacă am înțeles că locul nostru este să ajungem acolo unde este Hristos, trebuie să uităm lucrurile care sînt în urmă. Astfel, Israel a intrat într-o țară nouă, tinutul Gosen, și acolo s-a întîlnit cu fiul său Iosif, iar Iosif „i s-a prezentat" (versetul 29). Dacă Israel tînjește după fiul său, Iosif, pe de altă parte, este încîntat să se prezinte lui Israel. Cînd tînjim după apropierea de Hristos, găsim că Hristos este încîntat să ni Se descopere. Atunci cînd căutăm, asemenea celor doi ucenici din Evanghelia după Ioan 1, să-L

cunoaștem pe Hristos acolo unde locuiește, vom fi întâmpinați cu bunăvoință prin cuvintele de îndurare ale Domnului: „Vino și vezi” (Ioan 1.38-39).

Eliberarea de teamă

După aceea, Israel poate spune: „Acum pot să mor, fiindcă ți-am văzut fata și tu tot mai trăiești” (versetul 30). Omul care vorbea adesea despre moarte și se înspăimînta la gândul mormîntului, nu se mai teme acum de moarte, pentru că Iosif trăiește. A fost întocmai atunci, ca acum cînd, văzîndu-L pe Hristos înviat, privindu-I fața și descoperindu-I dragostea, sufletele noastre sînt eliberate de teama morții.

Scopul lui Dumnezeu

Astfel, Israel a venit la Iosif cu tot ce avea, preamărindu-L. Ţelul lui Dumnezeu, așa cum fusese exprimat în visurile lui Iosif, este împlinit. Ceea ce urmează va arăta cum Iosif își folosește poziția de supremație universală pentru a binecuvînta pe aceia care i se supun.

Instrumentele harului

Este foarte instructiv de urmărit mîna lui Dumnezeu la fiecare pas pe calea lui Iosif, din zilele tinereții, cînd păștea turma în Canaan, pînă în ziua gloriei lui, cînd a fost pus peste toată țara Egiptului. Diferitele personaje care au intersectat calea lui tatăl lui care îl iubea, frații care îl urau, negustorii care l-au dus în Egipt, căpitanul care l-a sprijinit, femeia care l-a defăimat, temnicerul care l-a favorizat, paharnicul care l-a uitat și împăratul de care a fost înălțat toate au fost instrumentele inconștiente care urmau să împlinească țelul lui Dumnezeu cu privire la el.

Drumul pregătirii

Tot astfel, scenele schimbătoare ale vieții lui cîmpiile Dotanului, casa lui Potifar, închisoarea și palatul au fost etape ale drumului spre slavă, așa cum ocupațiile lui ca păstor, rob,

supraveghetor al casei lui Potifar și mai mare peste închisoarea lui faraon, l-au pregătit în vederea folosirii slavei.

Poziția de slavă

Tocmai această folosire a slavei felul în care uzează de puterea supremă apare înaintea noastră într-un mod impresionant în această etapă a istoriei lui Iosif. Vedem această putere enormă desfășurându-se pe trei planuri.

Întîi, Iosif își folosește poziția de suprațiamie pentru a aduce toate lucrurile la supunerea absolută față de el. Toată bogăția Egiptului trece în mîinile lui: „Iosif a strîns toți banii care se găseau în țara Egiptului și în țara Canaanului" (versetele 13-14). Iar după ce nu mai au bani, Iosif le cere vitele. El le spune, „Dați vitele voastre" și citim, „Și-au adus vitele la Iosif (versetele 15-17). Apoi, cu banii cheltuiți și cu vitele vîndute, ei spun că n-au mai rămas decît: „noi și pămînturile noastre" și adaugă, „cumpără-ne împreună cu pămînturile noastre". Și astfel citim că „Iosif a cumpărat toate pămînturile Egiptului" și „Cît despre popor, l-a mutat în cetăți, de la o margine a hotarelor Egiptului pînă la cealaltă" (versetele 19-21).

Supunerea pămîntului

În felul acesta, toate trec sub controlul absolut al lui Iosif bani, vite, țară și în final chiar poporul. Cuvintele lui faraon se împlinesc literalmente: „fără tine, nimeni nu va ridica mîna, nici piciorul, în toată țara Egiptului" (Geneza 41.44). Iosif folosește puterea pentru a-și aduce totul sub stăpînire. Niciodată înainte sau după aceea, vreun împărat pămîntesc n-a avut asemenea drepturi. În afară de lecția tip pe care o dă, acest fapt istoric este fără precedent în istoria lumii. Mulți conducători au emis pretenții zdrobitoare, dar nici unul nu a îndrăznit vreodată să le impună pe toate în felul lui Iosif. Mai mult, aceia care au solicitat revendicări considerabile asupra supușilor lor nu au fost în stare să și le facă acceptate și ascultate; ori, în încercarea de a le face, au provocat revoltă și răscoală. Iosif însă nu numai că emite cereri fără precedent, dar le face și demne de a fi ascultate, fără să se audă vreun cuvînt de răzvrătire.

Suveranitatea tronului

În continuare, este demn de observat un al doilea fapt important și anume că cerînd totul, Iosif face aceasta pentru faraon. Dacă Iosif strînge toți banii, citim că el „a adus banii în casa lui

faraon" (versetul 14); din nou, dacă țara ajunge sub stăpînirea lui Iosif, citim că el „a cumpărat **pentru faraon** toate pămînturile Egiptului Și țara a ajuns a lui faraon" (versetul 20). De asemenea, referitor la popor, Iosif poate spune: „iată, v-am cumpărat astăzi cu pămînturile voastre **pentru faraon**". Astfel, Iosif folosește puterea supremă nu pentru propria înălțare, ci pentru gloria lui faraon.

Satisfacția poporului

În sfîrșit, un al treilea aspect izbitor rămîne să fie luat în considerație. Dacă pe de o parte, puterea lui Iosif este folosită pentru supunerea tuturor lucrurilor față de faraon, pe de altă parte, supremația lui universală este folosită **pentru binecuvîntarea poporului**. Dacă gloria lui faraon este menținută, binecuvîntarea poporului este asigurată, însă doar atunci cînd ei se supun fără rezerve lui Iosif.

Supremația Domnului Hristos

În toate acestea, Iosif este un remarcabil tip al Hristosului preamărit. Dacă trebuie să fim mîntuiți de puterea prezentă a păcatului, nimic nu poate fi mai important decît să realizăm că Hristos este pe locul puterii supreme și să ne supunem Lui. Sînt forțe uriașe în ceruri îngerii, autorități și puteri; sînt forțe uriașe în lume regi și toți cei care reprezintă autoritățile; sînt forțe uriașe în lumea de sub pămînt diavolul și îngerii lui; dar Domnul Isus este așezat într-un loc de absolută supremație față de „orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor" (Efeseni 1.21). Dar dacă Tatăl L-a slăvit pe Fiul, este pentru ca Fiul să-L poată slăvi pe Tatăl, așa cum Domnul spune în sublima Lui rugăciune: „Tată, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine" (Ioan 17.1).

Mai mult, dacă Tatăl este slăvit, poporul Său este binecuvîntat. Astfel citim, „după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu". Slava pe care Tatăl a dat-o Fiului este folosită pentru slăvirea Tatălui și pentru binecuvîntarea poporului Său.

Ziua puterii

Și nu va fi altfel în ziua care are să vină, când Hristos își va desfășura puterea de dominație ca împărat al împăraților și Domn al domnilor, spre slava lui Dumnezeu și binecuvântarea oamenilor, în împărăția Lui de o mie de ani. Și astfel, în final „trebuie ca El să împărățească pînă va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea" (1 Corinteni 15.25,26). „Și cînd toate lucrurile li vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți". în urma acestora se vor statornici un cer nou și un pămînt nou, unde va locui Dumnezeu și unde oamenii vor fi binecuvîntați. Fie că ne gîndim la ziua de har de astăzi, la mileniul pe care pămîntul îl așteaptă sau la cerul nou și la pămîntul nou care se întind departe, în veșnicie, toate depind de slava și de puterea supremă a Aceluia care a fost odată respins de către om.

Centrul laudei

Și acel Unul care a asigurat totul pentru slava lui Dumnezeu și pentru binecuvîntarea omului va fi centrul laudei cerești. Tot așa cum în trecut, aceia care fuseseră binecuvîntați de Iosif au venit la el, spunîndu-i: „**tu ne-ai scăpat viața**" (Geneza 47.25). Ei au recunoscut că îi datorau totul lui Iosif. Tot așa, mulțimea nenumărată a răscumpăraților se desfătează, zicînd: „Vrednic ești Tu ... căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam" (Apocalipsa 5.9).

Binecuvîntarea sfinților

Poporul nu numai că a fost salvat prin Iosif, dar a și prosperat sub Iosif. Acest lucru îl vedem subliniat în istoria lui Israel și a fiilor lui. Domnul Isus face mult mai mult pentru poporul Lui decît să-i scape din înfometarea lumii. El ne duce într-o țară bună, o țară cerească și ne binecuvîntează cu binecuvîntări spirituale. Și pe măsură ce intrăm în aceste binecuvîntări spirituale, creștem în harul și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos.

Tremurând, noi am nădăjduit clemență –

Și un loc retras de după poartă;

Dar cunună, tron și locuință,

De mult fost-au toate gata.

Și din trecute și îndepărtate veacuri,
În acele curți plăcute și curate,
Unde nu fusesem încă, El Se bucura,
Ca tot ce-a câștigat, cu noi să poată-mparte.

după Bevan –

VIZIUNEA CREDINȚEI

Geneza 50.15-26

Ultimele două scene din istoria lui Iosif prezintă un contrast izbitor între necredința fraților lui și propria lui credință în fața morții. Dacă prima scenă, descrisă în versetele 15 la 21, prezintă o imagine tristă a necredinței fraților, ea arată de asemenea harul minunat al lui Iosif. O criză survenită în viața fraților scoate la lumină faptul că nu avuseseră o cunoaștere adevărată a inimii lui Iosif și, de aceea, nici încredere deplină în el.

Trecutul reamintit

Iosif îi ținuse în viață printr-o mare salvare (Geneza 45.7); le dăduse „cea mai bună parte a țării” Egiptului și i-a hrănit cu pâine (Geneza 47.12). Timp de șaptesprezece ani, ei fuseseră beneficiari ai generozității lui Iosif, obiecte speciale ale iubirii lui caracterizate prin grijă și totuși, atunci când intervine o criză, apare evident faptul că nu-l cunosc pe Iosif într-un mod personal. Ei cunosc ceva despre gloria și măreția lui, cunosc marea izbăvire pe care a împlinit-o, știu că fiecare binecuvântare de care se bucură se datorează poziției și lucrării lui, dar nu au nici o apropiere personală de gândurile și de inima lui. Este ca și cum ei ar fi spus: „**știm** ce a făcut pentru noi, dar **nu știm ce simte pentru noi**”.

Si, necunoscându-i intențiile, atunci când intervine criza apare evident faptul că **nu au nici o încredere în el**. Drept rezultat, ei trag concluzia că el va gândi și va lucra față de ei în același fel în care făcuseră ei însisi față de el.

Inima descoperită

Ei își aduc aminte că atunci când Iosif nu era decît un flăcău de șaptesprezece ani, „l-au urît și nu puteau vorbi cu el prietenește”, iar acum ei gîndesc, „Iosif va prinde ură pe noi”. Conștiința le readuce în minte cît de rău se purtaseră cu el și acum ei spun, „ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut”. Ei îi judecă gîndurile după gîndurile lor, inima după inimile lor și faptele după faptele lor.

Condiția realizată

Vai! Nu sîntem adesea noi, creștinii de astăzi, asemenea fraților lui Iosif din vechime? Cunoaștem ceva din slava Persoanei lui Hristos, cunoaștem ceva din eficacitatea lucrării Lui, ne bucurăm de binefacerile care izvorăsc din lucrarea Lui încheiată la cruce și din slujba Lui actuală în slavă. Dar, cînd în viața noastră intervine o mică criză, apare clar cît de puțin Li cunoaștem inima și, din această cauză, cît de slabă este încrederea pe care ne-am pus-o în El. Ne lipsește acea apropiere intimă, personală, de Hristos, singura prin care îi putem afla intențiile într-un asemenea fel, încît să putem spune nu numai, „Știu ce a făcut pentru mine”, ci și „**cunosc ce simte pentru mine**”. Rezultatul este că, în contact cu o încercare specială, sîntem asemenea fraților lui Iosif, foarte abătuți în suflet. Cineva pe drept cuvînt a spus, „nimic nu a contribuit mai mult la prezenta stare de confuzie a sfinților, decît lipsa legăturii personale cu Domnul. A existat un zel mare și răspîndit de a dobîndi cunoașterea Scripturilor, însă cunoașterea Domnului într-un mod personal nu a fost căutată în aceeași măsură”.

Cunoașterea Scripturii

Frații lui Iosif îi ascultaseră cuvintele binevoitoare pe cînd fuseseră singuri cu el, dar necunoscîndu-i inima, realizează puțin din plinătatea și adîncimea semnificației lor. Tot așa și noi, este posibil să avem o cunoaștere importantă a cuvintelor Scripturii și totuși să ne aflăm în ignoranță față de adevărurile pline de semnificație pe care le transmit cuvintele. O înțelegere autentică a lor poate fi obținută numai cunoscîndu-L pe Hristos. De aceea, apostolul rostește rugăciunea, „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în **cunoașterea deplină a Lui**”. Cunoașterea dobîndită prin instruire, cunoașterea limbilor greacă și ebraică, oricît de folositoare în anumite cazuri, nu ne va da niciodată **duhul** de înțelepciune și de descoperire. O asemenea cunoaștere poate oferi o

înțelegere a cuvântului revelației, dar nu și duhul revelației. Trebuie să cunoaștem întâi gândul lui Hristos, pentru a putea înțelege apoi cuvintele Lui.

Cunoașterea lui Hristos

Scriptura vorbește despre cunoașterea exterioară pe care un om o poate dobândi prin auzire sau prin vedere, precum și despre cunoașterea conștientă a ceea ce cunoaștere personală prin care un om poate realiza ceea ce este în sufletul unei persoane. Tocmai la această din urmă cunoaștere se referă Pavel atunci când scrie, „ca să-L cunosc pe El” și tocmai ea ne lipsește atât de des. Noi cunoaștem și ne bucurăm de lucrurile slăvite pe care le-a făcut El, dar cunoaștem noi oare inima Aceluia care a făcut atât de mult pentru noi, încât să putem spune: „Știu ce simte pentru mine”?

Lipsa încrederii

Lipsa unei cunoașteri adevărate a inimii lui Iosif și ca urmare, lipsa de încredere în el, se descoperă în mesajul pe care i l-au trimis frații lui. Ba chiar mai rău, ei încearcă să-și ascundă propria necredință și neîncredere față de Iosif, pretinzând că nu fac decât să îndeplinească poruncile tatălui lui, date înainte de moarte. Este imposibil de crezut ca Iacov să fi dat o asemenea poruncă, într-o stare de totală uitare a iertării acordate de Iosif tristului lor trecut, ei se roagă acum să fie iertați. În ciuda harului deplin și a dragostei lui Iosif, conștiința lor neliniștită îi conduce să nu trească gândul că Iosif încă mai are ceva împotriva lor. La fel și noi, dacă nu trăim în apropiere de Hristos, dacă nu l-am cunoscut inima, se poate ca prin păcat, greșeală și un mers neatent, încă să mai gândim atunci când conștiința începe să lucreze că Hristos este împotriva noastră, datorită vreunui lucru înfăptuit și, asemenea fraților lui Iosif, să cerem iertarea. Totuși, oricât de mare ar fi căderea unui credincios adevărat, Scriptura nu sugerează niciodată că el trebuie să pledeze în rugăciune pentru iertare, ca și cum aceasta n-ar fi fost rezolvată deplin și pentru totdeauna ci mai degrabă este îndemnat să **mărturisească** păcatul, pentru ca părtașia să fie reluată.

Frații asigurați din nou

Această lipsă de încredere, după toată dragostea care le fusese împărtășită cu prisosință, a zdrobit inima lui Iosif. El „a plîns când ei i-au vorbit” (versetul 17). Cel mai trist lucru din toată

această lume tristă este dragostea neîmpărtășită. Si, desi lacrimile lui au arătat cât de adînc simțea, nu a scos nici un cuvînt de reproș. Înseși lacrimile vor fi fost suficiente să le ofilească necredința. Iosif îi călăuzește spre o cunoaștere personală a lui, făcîndu-i să afle că **în inima lui nu este** altceva decît dragoste pentru ei, deși el cunoaște deplin răutatea inimilor lor față de el.

Teama îndepărtată

„Voi, negreșit”, spune Iosif, „v-ați gîndit să îmi faceți rău”, dar adaugă, „fiți fără teamă”. Cu alte cuvinte, el spune, „cunosc deplin inimile voastre rele față de mine, dar nu aveți de ce vă teme, pentru că în inima mea nu este altceva decît dragoste pentru voi”. Și le îndepărtează încă odată teama de trecut și îngrijorarea cu privire la viitor, adăugînd, „vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri”. Astfel, „el i-a mîngîiat și le-a vorbit inimii”. Dragostea desăvârșită alungă orice frică.

Încrederea refăcută

Ce schimbare trebuie să fi adus această intervenție în inimile acestor frați! Dacă, după aceasta, cineva ar fi încercat să pună la îndoială dragostea lui Iosif, ei cu siguranță ar fi răspuns, „noi am stat în prezența lui, am ajuns la cunoașterea lui personală, știm cum gîndește. Nu numai că știm ce a făcut pentru noi, dar știm și ce simte pentru noi”.

Credința întărită

În scena finală dintre Iosif și frații lui, credința acestuia se înalță deasupra slavei "prezentei lumi și privește spre o lume mai bună și mai luminoasă, care are să vină. El nu se mai gîndește și nu mai vorbește despre ceea ce a suferit, despre puterea cu care a stăpînit sau despre binele pe care l-a făcut. El uită lucrurile care sînt în urmă și se îndreaptă spre acelea care îi stau înaintea.

Lucrurile care vor veni

Isaac, pe timpul lui, atunci cînd „îmbătrînise și ochii îi slăbiseră, așa că nu mai vedea” (Geneza 27.1), a privit cu viziunea clară a credinței spre o altă lume și a spus: „avînd în vedere lucrurile viitoare” (Evrei 11.20). Iacov, mai tîrziu, pe cînd murea, cuprinde cu privirea, prin aceeași credință, slava care îi stătea înaintea și se închină sprijinindu-se pe toiagul lui. Iar acum,

Iosif, aflat aproape de momentul trecerii prin valea umbrelor, cuprinde cu privirea dealurile de dincolo și, ridicându-se deasupra tuturor lucrurilor trecătoare, ia prin credință lumea care va veni.

Finalul atins

Și Dumnezeu nu întârzie în a-și exprima aprobarea față de credința acestor sfinți aflați în pragul morții, care strălucește cu cea mai mare putere în momentul celei mai desăvârșite slăbiciuni naturale. Nu faptele excepționale împlinite în cursul vieții lor active, ci credința, strălucind în neputința vârstei și în slăbiciunea momentului morții, le-a asigurat un loc pe lista eroilor de altădată. Credința altor sfinți poate străluci în învingerea dificultăților pe cale, în scăparea de cursele vrăjmașului sau în triumful asupra ispitelor lumii. Inșă credința acestor trei sfinți se deosebește prin faptul că ea uită toate lucrurile văzute și trecătoare, fie că sînt bune sau rele, importante sau mai puțin importante, și **privește spre o altă lume**. Iar lucrul acesta apare cu atît mai remarcabil în cazul lui Iosif, prin faptul că a ocupat un loc de o asemenea importanță înaintea lumii, în generația lui. El realizează că toată gloria Egiptului sîrșește într-un sicriu, în Egipt. El a ocupat pe drept un loc de mare putere și slavă în această lume, așa cum nici un om înainte sau după aceea nu a mai avut; sîrșitul întregii glorii a Egiptului este exprimat în aceste cuvinte semnificative: „**I-au pus într-un sicriu în Egipt**”(Geneza 50.26).

Dumnezeul cel viu

În felul acesta, el nu mai vorbește despre om și lumea mărginită a acestuia, ci despre Dumnezeu Dumnezeul cel viu, despre credințioșia lui Dumnezeu, despre puterea lui Dumnezeu și despre țara lui Dumnezeu. „Eu mor!”, spune Iosif. Viața omului care păstrase viețile altora printr-o mare salvare (Geneza 45.7) se stinge repede; dar, dacă Iosif moare, Dumnezeu trăiește; dacă Iosif pleacă, Dumnezeu rămîne. Și el își încredințează frații în mîinile Dumnezeului celui viu și neschimbat. Deși urmează să fie luat din mijlocul lor, totuși poate spune cu cea mai deplină siguranță a credinței, „Dumnezeu vă va cerceta negreșit”. Dumnezeul cel viu este izvorul lor inepuizabil în fata morții lui Iosif.

Viziunea clară

Dumnezeu va lucra mai departe cu mare putere pentru poporul Său, pentru că Iosif spune, „vă va face să vă suiți din țara aceasta”. Iosif stătuse mult timp în Egipt; „a văzut pe copiii lui Efraim pînă la a treia generație” (versetul 23). Poporul se așezase temeinic în țara Egiptului. Firea nu bănuia deloc atunci că va veni odată un timp cînd vor părăsi țara Egiptului pentru o țară pe care nu o mai văzuseră niciodată. Dar credința se ridică deasupra lucrurilor văzute și refuză să raționeze conform firii vechi. Ea vede printr-o viziune clară că, deși poporul poate zăbovi pentru un timp în țara Egiptului, totuși nu aceasta este țara liniștei pe care Dumnezeu o promisese poporului Său. Condiția de străin în țara Egiptului poate fi o parte a căilor lui Dumnezeu cu poporul Său, dar aceasta nu este scopul lui Dumnezeu pentru el.

Dumnezeul cel credincios

Astfel, credința lui Iosif își urmează drumul în țara făgăduinței. Pe cît de sigur Dumnezeu va cerceta pe poporul Său prin har, pentru a-l scoate din Egipt, pe atît de sigur își va întinde mîna cu o putere eliberatoare, pentru a-i aduce în țara pe care le-a pregătit-o: „o țară bună și întinsă, ... o țară unde curge lapte și miere”. Mai mult, această țară bună, cu toate binecuvîntările și slava ei, care se desfășoară în fata credinței lui Iosif, aflat în fata morții, este asigurată prin promisiunea necondiționată a lui Dumnezeu către Avraam, Isaac și Iacov. Iosif moare, dar nici o umbră nu întunecă ceasul plecării sale. El vede cu ajutorul credinței cum toată binecuvîntarea, de acum și pînă în viitorul îndepărtat, se odihnește pe credințioșia și puterea Dumnezeului celui viu.

O moarte reamintită

Numai în puterea credinței, a cărei preocupare este Dumnezeu cel viu, stă capacitatea de a îndruma cu privire la ceea ce trebuie făcut cu oasele sale după moarte. Ele nu trebuie lăsate în Egipt. Ce mărturie de-a lungul secolelor trebuie să fi fost pentru israeliți sicriul lui Iosif, aducîndu-le pentru totdeauna aminte că nici măcar moartea însăși nu poate stînji pe Dumnezeu cel viu în împlinirea întregii Sale plăceri și de la realizarea țelului Său pentru acest popor. Astfel, în acord cu jurămîntul făcut lui Iosif, atunci cînd au părăsit țara Egiptului, „Moise a luat cu el oasele lui Iosif (Exodul 13.19), pentru a fi în continuare o mărturie a credinței în

Dumnezeu, de-a lungul celor patruzeci de ani de călătorie prin pustie. Și când, în cele din urmă, au ajuns în țara făgăduinței, acestea au fost îngropate „în partea țarinei pe care o cumpărase Iacov de la fiii lui Hamor" (Iosua 24.32). Ele se vor odihni acolo, în țărîna pămîntului, pînă cînd el se va deștepta în viața veșnică și va sta în partea lui de moștenire, la sfîrșitul zilelor.

Un Mîntuitor înălțat

Și nu este altfel cu poporul lui Dumnezeu, astăzi. Credința continuă să privească dincolo de valea umbrei morții, către casa scopului etern al lui Dumnezeu. În apropierea morții, credința continuă, ca în trecut, să se odihnească în Dumnezeul învierii, dar cu o viziune mult mai clară decît atunci, pentru că îl vedem pe Hristos înviat dintre cei morți, stînd la dreapta lui Dumnezeu în putere și tinînd în mîna Lui cheile morții și ale locuinței morților. În măsura în care credința noastră privește în sus, spre Omul înviat în slavă, fie ca slava trecătoare a acestei lumi muritoare să devină tot mai mică în ochii noștri. În felul acesta, uitînd lucrurile care sînt în urmă, să ne aruncăm spre lucrurile care ne stau înaintea, în timp ce așteptăm momentul în care Domnul își va vizita cu siguranță poporul, momentul în care, „însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16-17).

Astfel, în timp ce prin vedere toate lucrurile par a sfîrși într-un sicriu în Egipt, credința are în vedere momentul slăvit în care vom fi luați împreună sus, pentru a fi totdeauna cu Domnul. „Mîngîiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte" (1 Tesaloniceni 4.18).